

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2014. március 31.
V. évfolyam 3. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK.....3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	3
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	4
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	5
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	7
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	10
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	10
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	10
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	10
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	11
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	12
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....	15
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....	16
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	16
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	17
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	19
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	20
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	20

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK.....31

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEL.....	31
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEL.....	31
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....	35
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	35
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	35
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....	35
POLGÁRI ÜGYSZAK.....	36
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	37

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

1. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2013. december 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-627/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben meghatározott olyan gyógyszerek, amelyek a 273/2004/EK és a 111/2005/EK rendelet szerinti jegyzékben szereplő anyagokat tartalmazzak, e rendeletek 2. cikkének a) pontja alapján minden esetben ki vannak-e zárva e rendeletek hatálya alól, vagy ezt csak akkor kell feltételezni, ha a gyógyszerek összetétele nem teszi lehetővé az ilyen anyagok könnyű felhasználását vagy közvetlenül alkalmazható, illetve gazdaságosan megvalósítható eszközökkel történő kinyerését?

Gazdasági ügyszak

6. A Krajský súd v Prešove (Szlovákia) által 2013. október 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-558/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdését, valamint a fogyasztói hitelre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1986. december 22-i 87/102/EGK tanácsi irányelv 4. cikkét, hogy azokkal ellentétes a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló olyan tagállami jogszabályi rendelkezés, mint amely felmerül, amely főszabály szerint nem teszi lehetővé a forgatható váltóból eredő jogok tárgyában eljáró nemzeti bíróság számára, hogy az eljárás bármely szakaszában hivatalból értékelje a váltó alapját képező szerződést, a jogviszony indokát, a szerződéses feltételek esetleges tisztességtelen jellegét, valamint a THM fogyasztói szerződésben történő feltüntetésének elmulasztására vonatkozó normák esetleges megsértését?

7. A Juzgado de Primera Instancia n o 2 de Santander (Spanyolország) által 2013. november 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-602/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Ha a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv, különösen annak 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikke szerint, annak érdekében, hogy az egyenértékűség és a teljes érvényesülés elvének megfelelően biztosítsa a fogyasztók és felhasználók védelmét, valamely nemzeti bíróság azt állapítja meg, hogy a szerződésben a késedelmi kamatokra vonatkozóan tisztességtelen kikötés szerepel, annak azt a következményt kell-e tulajdonítani, hogy mindenféle késedelmi kamat érvénytelen, ideértve azokat is, amelyek valamely tagállami jogszabály — mint például a Código Civil 1108. cikkének, az 1/2013 törvény 2. átmeneti rendelkezésének, a jelzálogjogról szóló törvény 114. cikkével összefüggésben, vagy a 6/2012 RDL 4.

cikkének — pótlólagos alkalmazásából adódhatnának, anélkül, hogy kötné őt az 1/13 törvény 2. átmeneti rendelkezése szerint a szakmabeli által elvégzett újraszámítás?

2. Úgy kell-e értelmezni az 1/2013 törvény 2. átmeneti rendelkezését, hogy az nem képezheti akadályát a fogyasztói érdekek védelmének?

3. Ha a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv, különösen annak 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikke szerint, annak érdekében, hogy az egyenértékűség és a teljes érvényesülés elvének megfelelően biztosítsa a fogyasztók és felhasználók védelmét, valamely nemzeti bíróság azt állapítja meg, hogy a szerződésben az előrehozott lejáratra vonatkozóan tisztességtelen kikötés szerepel, akkor azt ki nem kötöttnek kell tekintenie és az ahhoz kapcsolódó jogkövetkezményeket kell alkalmaznia, akkor is, ha a szolgáltató (pénzügyintézet) megvárta a nemzeti rendelkezésben előírt minimális időtartam elteltét?

8. A Tribunal de commerce de Versailles (Franciaország) által 2013. december 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-649/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A másodlagos eljárást megindító állam bírósága kizárólagosan vagy a főeljárást megindító állam bíróságával vagylagosan rendelkezik-e joghatósággal az adós azon vagyonának meghatározására vonatkozó döntéshozatalra, amelyre a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló, 2000. május 29-i 1346/2000/EK tanácsi rendelet 2. cikke g) pontjának, 3. cikke (2) bekezdésének és 27. cikkének alkalmazása alapján a másodlagos eljárás hatásai kiterjednek, és a kizárólagos vagy vagylagos joghatóság fennállása esetén a főeljárás vagy a másodlagos eljárás jogát kell-e alkalmazni?

Munkaügyi ügyszak

8. A Tribunal do Trabalho de Lisboa (Portugália) által 2013. november 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-566/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 130. cikket, hogy a nemzeti jog valamely olyan szabálya, amely arra kötelezi az adott állam központi bankját, hogy függessze fel a tizenharmadik és tizennegyedik havi illetmény (szabadság és karácsony idejére járó rendkívüli éves juttatások) kifizetését az említett bank nyugdíjba vonult munkavállalói tekintetében, ellentétes-e a hivatkozott cikkben foglaltakkal, amennyiben ez a kormánynak (azaz a központi közigazgatási szervnek) a bank személyzeti politikájával kapcsolatos döntéshozatali hatáskörébe történő beavatkozását feltételezi, megsértve a központi bankok autonómiájának és függetlenségének elvét?

2. Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 123. cikket, hogy [...] a nemzeti jog valamely olyan szabálya, amely előírja azon rendkívüli juttatás összegének az átadását, amelynek kifizetését felfüggesztették, egy olyan közvetett közigazgatási szerv részére — amely a gazdasági minisztériumtól függ és annak felügyelete alatt áll, és amelynek bevételei és kiadásai az állam költségvetésének részét képezik —, ellentétes-e az említett EUMSZ 123. cikkel, megsértve a tagállamok központi bankok által történő finanszírozása tilalmának elvét?

3. Azon tény, amely szerint a tizenharmadik és tizennegyedik havi illetmény kifizetésének felfüggesztése a nyugdíjba vonult alkalmazottakra vonatkozik, és nem érinti az aktív szolgálati viszonyban lévő munkavállalókat, sérti-e az egyenlőség elvét a hátrányos megkülönböztetésnek az Európai Unió Alapjogi Chartája 20. és 21. cikkében rögzített tilalma szempontjából?

9. A Conseil d'État (Franciaország) által 2013. november 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-623/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A tőkejövedelmekre vonatkozó olyan közterhek, mint a tőkejövedelmeket terhelő társadalombiztosítási járulék, az ugyanezen jövedelmekre kivetett, a társadalombiztosítási hiány finanszírozására szolgáló járulék, a 2 %-os szociális levonás és az ahhoz kapcsolódó kiegészítő járulék önmagában amiatt, hogy a francia társadalombiztosítási rendszerek finanszírozását szolgálják, közvetlen és releváns kapcsolatban vannak-e a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló[,] 1971. június 14-i [1408/71/EGK tanácsi] rendelet 4. cikkében felsorolt bizonyos szociális biztonsági ágakkal, és így e rendelet hatálya alá tartoznak-e?

10. A Curtea de Apel Galați (Románia) által 2013. december 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-646/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A 883/2004/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit úgy kell-e értelmezni, hogy azok kizárják a rendelet hatályba lépését megelőzően kötött és a rendelet II. mellékletében nem szereplő kétoldalú szociális biztonsági egyezmény alkalmazását abban az esetben, ha a kétoldalú egyezmény alapján alkalmazandó rendszer a biztosítottra kedvezőbb, mint az a rendszer, amelyet rá a rendelet alapján kellene alkalmazni?

2. A 883/2004/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdése előírja(-e) a kétoldalú egyezmény kedvezőbb jellegének értékelésekor annak figyelembe vételét, hogy a jogi értelmezést a kétoldalú megállapodásra kell korlátozni, vagy annak az említett megállapodás konkrét alkalmazási módjára is ki kell terjednie (a mindegyik állam által esetlegesen nyújtott — a megállapodásnak a rendelet alapján történő alkalmazása/alkalmazásának kizárása függvényében fizetendő — nyugdíj összegének emelése szempontjából)(?)

3. Ha az első kérdésre adandó válasz nemleges (abban az értelemben, hogy nem kizárt a kétoldalú szociális biztonsági egyezmény alkalmazása), a 883/2004/EK rendelet 8. cikkének (1) bekezdése értelmében kedvezőbbnek tekinthető-e egy olyan jogi szabályozás, amely alapján a szociális biztonsági egyezmény egyik aláíró állama a ténylegesen teljesítettnél rövidebb jogosultságot keletkeztető időtartamot ismer el, és ezen állam magasabb összegű nyugdíjat fizet annál, mint amelyre a teljes jogosultságot keletkeztető időtartamnak a másik aláíró állam általi elismerése jogosítana?

Polgári ügyszak

14. A High Court of Justice (Chancery Division), Patents Court (Egyesült Királyság) által 2013. november 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-577/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. a) Ha egy szabadalom — annak megadásakor — nem tartalmaz olyan igénypontot, amely kifejezetten azonosítja két hatóanyag kombinációját, de a szabadalom alkalmasint módosítható úgy, hogy tartalmazzon ilyen igénypontot, e módosítástól függően az említett hatóanyagok kombinációját tartalmazó termékre vonatkozó, a 469/2009/EK rendelet (a továbbiakban: rendelet) 3. cikkének a) pontja értelmében vett „hatályos alapszabadalomnak” minősülhet-e e szabadalom?

b) Az olyan szabadalom, amelyet módosítottak annak megadását követően, és vagy i. a kiegészítő oltalmi tanúsítvány megadása előtt és/vagy ii. azt követően, „hatályos alapszabadalomnak” minősülhet-e a rendelet 3. cikkének a) pontjában meghatározott feltétel teljesülése szempontjából?

c) Ha egy bejelentő kiegészítő oltalmi tanúsítvány megadását kéri egy A és B hatóanyagot tartalmazó termékre olyan körülmények között, amikor

i. a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés napját követően, de a kiegészítő oltalmi tanúsítvány megadását megelőzően úgy módosítják az európai szabadalomnak (Egyesült Királyság) minősülő hatályos alapszabadalmat (a továbbiakban: szabadalom), hogy az tartalmazzon olyan igénypontot, amely kifejezetten azonosítja A t és B t;

és

ii. a módosítás a nemzeti jog alapján úgy tekintendő, mint amely a szabadalom megadásától mindvégig hatályos volt;

jogosult-e a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés bejelentője arra, hogy a módosított szabadalomra hivatkozzon a 3. cikk a) pontja szerinti feltétel teljesítése érdekében?

2. Figyelembe kell-e venni annak meghatározásakor, hogy teljesülnek-e a 3. cikk szerinti feltételek az olyan termékre vonatkozó kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentéskor, amely A és B hatóanyag kombinációját tartalmazza, ha i. a hatályos alapszabadalom tartalmaz az A hatóanyagot tartalmazó termékre vonatkozó igénypontot és az A és B hatóanyag kombinációját tartalmazó termékre vonatkozó további igénypontot, és ii. már van kiegészítő oltalmi tanúsítvány az A hatóanyagot tartalmazó termékre (a továbbiakban: X termék), azt, hogy az A és B hatóanyag kombinációja mint találmány eltér és független-e az A hatóanyagtól mint találmánytól?

3. Ha a hatályos alapszabadalom a 3. cikk a) pontja értelmében

a) egy A hatóanyagot tartalmazó terméket (X termék) és

b) egy, az A és B hatóanyag kombinációját tartalmazó terméket (a továbbiakban: Y termék)

„oltalmaz”, és ha

c) az X termék gyógyszerként történő forgalomba hozatalát engedélyezték;

d) kiegészítő oltalmi tanúsítványt adtak az X termékre, és

e) később az Y termék gyógyszerként történő forgalomba hozatalát is engedélyezték,

ellentétes-e a rendelettel, különösen a rendelet 3. cikkének c) pontjával, 3. cikkének d) pontjával és/vagy 13. cikkének (1) bekezdésével, ha a szabadalom jogosultjának az Y termékre vonatkozó kiegészítő oltalmi tanúsítványt adnak? Vagyilagosan, ha kiegészítő oltalmi tanúsítvány adható az Y termékre, annak időtartama az X termékre vonatkozó engedély megadására vagy az Y termékre vonatkozó engedély megadására tekintettel határozandó e meg?

4. Az 1. a) kérdésre adandó nemleges, az 1. b) i. kérdésre adandó igenlő és az 1. b) ii. kérdésre adandó nemleges válasz esetén olyan körülmények között, amikor

i. a rendelet 7. cikk[ének] (1) bekezdése alapján a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentést a termék gyógyszerként történő forgalomba hozataláról szóló érvényes engedély 2001/83/EK (2) vagy 2001/82/EK (3) irányelv alapján történő kiadásának napját követő hat hónapon belül benyújtották;

ii. a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés benyújtását követően az illetékes iparjogvédelmi hatóság lehetséges ellenvetést tesz a kiegészítő oltalmi tanúsítványnak a rendelet 3. cikkének a) pontja alapján történő megadásával szemben;

iii. az illetékes iparjogvédelmi hatóság fent említett lehetséges ellenvetését követően és annak elhárítása érdekében a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés bejelentője a hatályos alapszabadalom módosítását kéri, és e kérelemnek helyt adnak;

iv. a hatályos alapszabadalom módosítását követően az említett módosított szabadalom megfelel a 3. cikk a) pontjának;

megakadályozza-e a rendelet az illetékes iparjogvédelmi hatóságot a nemzeti eljárási rendelkezések annak érdekében történő alkalmazásában, hogy a) felfüggeszék az eljárást a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés tárgyában, hogy lehetővé váljék a bejelentő számára az alapszabadalom módosítása iránti kérelem benyújtása, és b) később folytassák az említett bejelentés tárgyában az eljárást akkor, ha a módosítást engedélyezték, ha a folytatás említett időpontja

— a termék gyógyszerként történő forgalomba hozataláról szóló érvényes engedély kiadásának napját követő hat hónapon túl, de

— a hatályos alapszabadalom módosítása engedélyezésének napját követő hat hónapon belül van?

15. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2013. november 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-580/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a 2004/48/EK irányelv 8. cikke (3) bekezdésének e) pontját, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az alapügyben szereplőhöz hasonló bankintézetnek lehetővé teszi az ezen irányelv 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti, valamely bankszámlatulajdonos nevére és címére vonatkozó tájékoztatásnyújtás banktitokra hivatkozva való elutasítását?

Közigazgatási ügyszak

36. Az Obvodní soud pro Prahu 1 (Cseh Köztársaság) által 2013. október 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-561/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 73/2009/EK tanácsi rendelet 126. cikkét, hogy az elkülönített cukortámogatás függetlenített támogatás?

2. Úgy kell-e értelmezni a 73/2009/EK tanácsi rendelet 126. cikkének (1) bekezdését, hogy az „*érintett tagállamok által 2006-ban és 2007-ben elfogadott kritériumok*” magukban foglalják a tagállamok által a 319/2006/EK tanácsi rendelettel módosított 1782/2003/EK tanácsi rendelet 143ba. cikkének (1) bekezdése alapján abban az időpontban választott reprezentatív időszakot?

37. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2013. október 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-559/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkével az olyan tagállami szabályozás, amely szerint a külföldi illetőségű adóalanyoknak a jövedelmező belföldi vagyon úgynevezett előöröklés jogcímén történő átruházásával összefüggő magánjellegetű tartási járadékai nem vonhatók le, miközben a megfelelő kifizetések teljes körű adókötelezettség esetén levonhatók, a levonás azonban megfelelő adókötelezettséggel jár a tartás (teljes körű adókötelezettséggel rendelkező) jogosultja oldalán?

38. A Cour de cassation (Franciaország) által 2013. november 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-584/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. cikkét és 13. cikke B. részének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a használt járművek viszonteladójától független gazdasági szereplő által, a jármű bizonyos alkatrészeinek a mechanikus meghibásodással szemben történő biztosítására irányuló, átalányösszeg megfizetése ellenében nyújtott szolgáltatás a hozzáadottértékadó-mentes biztosítási ügyletek kategóriájába tartozik, vagy ellenkezőleg, a szolgáltatásnyújtás kategóriájába?

39. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2013. november 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-595/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv 13. cikke B. része d) pontjának 6. alpontját, hogy a több mint egy befektetőből álló olyan társaság, amelyet kizárólag az összegyűjtött vagyon ingatlanokba történő befektetése céljából alapítottak, ez e rendelkezés szerinti különös (helyesen: közös) befektetési alapnak tekinthető?

2. Amennyiben az 1. kérdésre adott válasz igenlő: úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv 13. cikke B. része d) pontjának 6. alpontját, hogy a „kezelés” fogalma alá tartozik a társaság ingatlanaival történő, a társaság által harmadik személyre átruházott tényleges gazdálkodás is?

40. A Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) által 2013. november 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-601/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Szellemi tevékenységre vonatkozó, illetve továbbképzési és tanácsadási szolgáltatások beszerzésére irányuló szerződések esetén összeegyeztethető-e a 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel és módosításaival a közbeszerzési ajánlatokkal kapcsolatos odaítélési szempontokat alkotó tényezők között egy olyan tényező meghatározása, amely szerint az ajánlattevők által a szerződés teljesítésére ajánlott konkrét csoportokat értékelik, figyelembe véve azok összetételét, igazolt tapasztalatukat és a szakmai életrajzok elemzését?

41. A Kamarrätten i Sundsvall (Svédország) által 2013. november 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-606/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: svéd

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az energia adóztatásáról szóló irányelv 4. cikkének (2) bekezdése alapján „adó mérték” a szabadforgalomba bocsátás időpontjában a villamos energia mennyiségére közvetlenül vagy közvetetten számított összes közvetett adó (kivéve hozzáadottérték-adó) tekintetében megállapított teljes teher. Ezen irányelv 21. cikkének (5) bekezdése alapján a villamos energia adóköteles, és az adó a forgalmazó vagy továbbforgalmazó általi rendelkezésre bocsátás időpontjában válik felszámíthatóvá. Kizárják-e ezek a cikkek az atomreaktor hőteljesítményére kivetett adót?

2. A hőteljesítményre kivetett adó olyan jövedéki adónak minősül-e, amely közvetlen vagy közvetett módon a jövedéki adóról szóló irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében felsorolt termékek (jövedéki termékek) fogyasztását terheli?

42. A Cour de cassation (Franciaország) által 2013. december 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-628/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a bennfentes kereskedelemről és a piaci manipulációról (piaci visszaélés) szóló, 2003. január 28-i 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke 1. pontját, és a 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a bennfentes információ meghatározása és közzététele, valamint a piaci manipuláció meghatározása tekintetében történő végrehajtásáról szóló, 2003. december 22-i 2003/124/EK bizottsági irányelv 1. cikkének (1) bekezdését, hogy e rendelkezések értelmében csak azok az információk pontosak, amelyekből kellő valószínűséggel levonható az a következtetés, hogy az érintett pénzügyi eszközök áraira gyakorolt potenciális hatásuk egy meghatározott irányba hat, amennyiben nyilvánosságra hozzák azokat?

43. A Högsta förvaltningsdomstolen (Svédország) által 2013. december 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-632/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: svéd

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 45. cikket, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabályi rendelkezés, amely előírja, hogy a más tagállam illetőségével rendelkező személy — aki jövedelmének egészét vagy majdnem egészét az előbbi államban szerzi — két teljesen eltérő adórendszer között választhat, azaz, hogy vagy alacsonyabb adómértékű forrásadó alapján, de az általános jövedelemadó-rendszer szerint alkalmazott adókedvezményre jogosultság nélkül adózik, vagy hogy a jövedelme után az utóbbi rendszer szerint adózik, és így részesülhet a kérdéses adókedvezményben?

44. A Tribunalul București (Románia) által 2013. december 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-635/13. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az emberi táplálkozásban (rágcsálnivalóként) való felhasználás céljából hő- és mechanikai kezelésre szánt héjas nyers tökmagot (zöldség) a Kombinált Nomenklátúra 1207 vámtarifaszáma — 1207999710 vámtarifaalszám — vagy 1209 vámtarifaszáma — 1209919010 vámtarifaalszám — alá kell besorolni?

2. Az emberi táplálkozásban (rágcsálnivalóként) való felhasználás céljából hő- és mechanikai kezelésre szánt héjas nyers tökmagot (zöldség) a Kombinált Nomenklátúra magyarázata alapján az 1207 vámtarifaszám — 1207999710 vámtarifaalszám — vagy az 1209 vámtarifaszám — 1209919010 vámtarifaalszám — alá kell besorolni?

3. Amennyiben ellentét áll fenn a Közös Vámtarifa és a magyarázat szerinti, ugyanazon termékre (héjas nyers tökmag — zöldség) vonatkozó tarifális besorolás között, az említett tarifális besorolások közül melyik alkalmazandó az ügyben?

4. A 2454/1993/EGK rendelet 109. cikke (a) pontjának, 110. cikkének és 256. cikke (3) bekezdésének rendelkezései alapján ahhoz, hogy az EUR. 1 bizonyítvány kifejtse az említett rendelet 98. cikke értelmében vett, preferenciális vámtarifarendszer vámhatóságok általi biztosítására vonatkozó sajátos hatását, szükségesek-e olyan különleges adminisztratív eljárások, mint egy kérelem előterjesztése vagy a kérdéses bizonyítvány valamely hatósághoz való benyújtása?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

7. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. december 5-i ítélete (az Audiencia Provincial de Salamanca (Spanyolország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Asociación de Consumidores Independientes de Castilla y León kontra Anuntis Segundamano España SL (C-413/12. sz. ügy)¹

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelvet, valamint a tényleges érvényesülés és az egyenértékűség elvét akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a fogyasztóvédelmi szervezetek által indított, jogsértés megszüntetésére irányuló keresetekre vonatkozó, az alapeljáráásban vizsgálthoz hasonló azon tagállami szabályozás, amely szerint egyrészt az ilyen keresetet az alperes székhelye vagy lakóhelye szerinti bíróság előtt kell megindítani, másrészt pedig az első fokon eljáró bíróság által hozott, az illetékesség hiányát megállapító határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

8. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. november 28-i ítélete (a Tribunal Central Administrativo Norte (Portugália) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Maria Albertina Gomes Viana Novo és társai kontra Fundo de Garantia Salarial, IP (C-309/12. sz. ügy)²

A 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 1980. október 20-i 80/987/EGK tanácsi irányelvet akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely még abban az esetben sem biztosítja a munkáltató fizetéseképtelenségének megállapítása iránti kereset megindítása előtt több mint hat hónappal érvényesíthetővé váló bérköveteléseket, ha a munkavállalók ezen időszak kezdetét megelőzően bírósági eljárást indítottak munkáltatójukkal szemben e követelések összegének megállapítása és annak végrehajtása céljából.

Munkaügyi ügyszak

3. A Bíróság (ötödik tanács) 2013. december 5-i ítélete (a Krajský soud v Praze (Cseh Köztársaság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Radek Časta kontra Česká správa sociálního zabezpečení (C-166/12. sz. ügy)³

1. A 2004. március 22-i 723/2004/EK, Euratom rendelettel módosított, az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzatáról és az Európai Közösségek egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről szóló, 1968. február 29-i 259/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok a nyugdíjjogosultság tökéértékének összegét vagy a biztosításmatematikai egyenérték, vagy az átalánydíjas visszavásárlási érték, vagy egyéb további módszer alapján határozhatják meg, amennyiben az átvitelre felajánlott összeg ténylegesen megteszesíti az érintett tisztviselő korábbi tevékenysége révén megszerzett nyugdíjjogosultságot.

1 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Gazdasági ügyszak, 1. sorszám alatt.

2 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 10. sz., Gazdasági ügyszak, 2. sorszám alatt.

3 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 8. sz., Munkaügyi ügyszak, 1. sorszám alatt.

2. A 723/2004 rendelettel módosított 259/68 rendelet VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdését, valamint az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes a korábban megszerzett nyugdíjjogosultság tőkeértékére vonatkozó olyan számítási módszer alkalmazása, mint amelyet a cseh szabályozás határoz meg, még ha e módszer azzal az eredménnyel is jár, hogy az uniós nyugdíjrendszerbe való átvitelre felajánlott tőkeérték megállapított összege nem éri el a tisztviselő és korábbi munkáltatója által a nemzeti nyugdíjrendszerbe fizetett járulékok összegének még a felét sem.

3. A 723/2004 rendelettel módosított 259/68 rendelet VIII. melléklete 11. cikkének (2) bekezdését, valamint az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az uniós nyugdíjrendszerbe átvitelre felajánlott, korábban megszerzett nyugdíjjogosultság tőkeértéke összegének számítása céljából nem kell figyelembe venni azt az időszakot, amely során az uniós tisztviselő már biztosított volt az uniós rendszerben.

4. A Bíróság (második tanács) 2013. december 5-i ítélete (a Landesgericht Salzburg (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs GmbH kontra Land Salzburg (C-514/12. sz. ügy)⁴

Úgy kell értelmezni az EUMSZ 45. cikket és a munkavállalók Unión belüli szabad mozgásáról szóló, 2011. április 5-i 492/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének (1) bekezdését, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint valamely területi önkormányzat a munkavállalói által folyamatosan nála megszerzett szolgálati időt teljes mértékben figyelembe veszi az osztályuk szerinti magasabb fizetési fokozatba történő előrelépést meghatározó referencianap megállapítása során, míg minden egyéb szolgálati időt csupán részben vesz figyelembe.

Polgári ügyszak

8. A Bíróság (kilencedik tanács) 2013. december 5-i ítélete (a Landesgericht Salzburg (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Walter Vapenik kontra Josef Thurner (C-508/12. sz. ügy)⁵

A nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 6. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazandó a két olyan személy között létrejött szerződésekre, akik nem kereskedelmi vagy szakmai tevékenységük keretében járnak el.

9. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. december 12-i ítélete (a High Court of Justice (Chancery Division) (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Eli Lilly and Company Ltd kontra Human Genome Sciences Inc (C-493/12. sz. ügy)⁶

A gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványáról szóló, 2009. május 6-i 469/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy annak megállapításához, hogy valamely hatóanyag e rendelkezés értelmében „hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll”, nem szükséges, hogy a hatóanyagot e szabadalom igénypontjai strukturális leírással jelöljék meg. Ha e hatóanyagra az Európai Szabadalmi Hivatal által megadott szabadalom igénypontjaiban szereplő funkcionális meghatározás terjed ki, az főszabály szerint nem zárja ki kiegészítő oltalmi tanúsítvány kiadását e hatóanyagra vonatkozóan, azzal a feltétellel mindazonáltal, hogy az ilyen, az európai szabadalmak megadásáról szóló egyezmény 69. cikkének és annak értelmező jegyzőkönyve előírásának megfelelően különösen a találmány leírásának figyelembevételével értelmezett igénypontok alapján megállapítható, hogy ezen igénypontok hallgatólagosan, azonban

4 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 4. sz., Munkaügyi ügyszak, 12. sorszám alatt.

5 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Polgári ügyszak, 24. sorszám alatt.

6 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Polgári ügyszak, 19. sorszám alatt.

feltétlenül a szóban forgó hatóanyagra irányulnak, mégpedig konkrétan, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

Közigazgatási ügyszak

29. A Bíróság (második tanács) 2013. november 21-i ítélete (az Oberlandesgericht Koblenz (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Deutsche Lufthansa AG kontra Flughafen Frankfurt-Hahn GmbH (C-284/12. sz. ügy)⁷

Ha az Európai Bizottság az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdése alapján egy be nem jelentett és végrehajtás alatt álló intézkedéssel szemben megindította az említett cikk (2) bekezdésében foglalt hivatalos vizsgálati eljárást, akkor a nemzeti bíróság az ezen intézkedés végrehajtásának megtiltására és a már teljesített kifizetések visszatérítésére irányuló kérelem tárgyában folytatott eljárásban köteles mindazokat az intézkedéseket meghozni, amelyek az említett intézkedés végrehajtásának felfüggesztésére irányuló kötelezettség esetleges megsértéséből eredő következmények megállapításához szükségesek.

A nemzeti bíróság e célból úgy határozhat, hogy felfüggeszti a szóban forgó intézkedés végrehajtását és elrendeli a már teljesített kifizetések visszatérítését. Úgy is határozhat, hogy ideiglenes intézkedéseket rendel el az érintett felek érdekeinek, valamint az Európai Bizottság által hozott, a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat hatékony érvényesülésének védelme érdekében.

Amennyiben a nemzeti bíróság részéről kétely merül fel arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó támogatás állami támogatásnak minősül-e az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében, illetve a hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozat érvényességével vagy értelmezésével kapcsolatban, akkor egyrészt az Európai Bizottsághoz fordulhat felvilágosításért, másrészt pedig az EUMSZ 267. cikk második és harmadik bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjeszthet, illetve köteles terjeszteni az Európai Unió Bírósága elé.

30. A Bíróság (második tanács) 2013. november 21-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — X kontra Minister van Financiën (C-302/12. sz. ügy)⁸

Úgy kell értelmezni az EK 43. cikket, hogy azzal nem ellentétes az a tagállami szabályozás, amely alapján a belföldi úthálózaton történő első használatkor adókötelezettség keletkezik egy másik tagállamban nyilvántartásba vett, és emiatt ott már megadóztatott gépjármű után, amennyiben a járművet az e két tagállamban való tényleges és tartós használatra szánják, vagy egyébként így használják, feltéve hogy az adó nem hátrányosan megkülönböztető jellegű.

31. A Bíróság (második tanács) 2013. november 21-i ítélete (a First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Dixons Retail plc kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (C-494/12. sz. ügy)⁹

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap- megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. cikkének 1. pontját, 5. cikkének (1) bekezdését és 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját, illetve a közös hozzáadottértékadó-rendszerrel szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontját, 14. cikkének (1) bekezdését és 73. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között a termék átadása olyan vevő részére, aki csalárd módon használ fizetési eszközként bankkártyát, a hatodik irányelv 2. cikkének 1. pontja 5. cikkének (1) bekezdése, illetve a 2006/112 irányelv 2. cikke (1)

⁷ A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 10. sz., Közigazgatási ügyszak 4. sorszám alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 10. sz., Közigazgatási ügyszak 9. sorszám alatt.

⁹ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Közigazgatási ügyszak, 23. sorszám alatt.

bekezdésének a) pontja és 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „termékértékesítésnek” minősül, továbbá hogy az ilyen átruházás keretében harmadik fél által teljesített fizetés a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja, illetve a 2006/112 irányelv 73. cikke értelmében vett „ellenértéknek” minősül, ha arra a közte és a termék eladója között kötött megállapodás alapján kerül sor, amelyben ez a harmadik fél kötelezettséget vállal arra, hogy az eladónak megfizeti az eladó által a fizetési eszközként ilyen kártyát használó vevőknek eladott termékek vételárát.

32. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. november 28-i ítélete (a Naczelný Sąd Administracyjny (Lengyelország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Minister Finansów kontra MDDP sp. z o.o. Akademia Biznesu, Sp. komandytowa (C-319/12. sz. ügy)¹⁰

1. A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 132. cikke (1) bekezdésének i) pontját, 133. cikkét és 134. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, hogy a közintézménynek nem minősülő intézmények által üzleti célból nyújtott oktatási szolgáltatások hozzáadottértékadó-mentességben részesüljenek. Mindazonáltal ezen irányelv 132. cikke (1) bekezdésének i) pontjával ellentétes az összes oktatási szolgáltatásnyújtás általános, az e szolgáltatásokat nyújtó közintézménynek nem minősülő intézmények által követett célok figyelembevétele nélkül történő adómentesség nyilvánítása.

2. Az adóalany a 2006/112 irányelv 168. cikke vagy az azt átültető nemzeti rendelkezés szerint nem jogosult az előzetesen felszámított hozzáadottérték-adó levonására, ha a nemzeti jogban az ezen irányelv 132. cikke (1) bekezdése i) pontjának megsértésével előírt adómentesség okán az utólagos oktatási szolgáltatásai nem hozzáadottértékadó-kötelesek.

Ezen adóalany hivatkozhat azonban az említett adómentesség 2006/112 irányelv 132. cikke (1) bekezdésének i) pontjával való összeegyeztethetlenségére annak érdekében, hogy az a vonatkozásában ne kerüljön alkalmazásra, ha az említett adóalany még az e rendelkezés által a tagállamoknak biztosított mérlegelési mozgásteret figyelembe véve sem tekinthető objektíve az említett rendelkezés szerinti, az oktatási közintézményhez hasonló céllal létrehozott intézménynek, aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata.

Az utóbbi esetben az említett adóalany által nyújtott oktatási szolgáltatások hozzáadottértékadó-kötelesek, és így az adóalany jogosult az előzetesen felszámított hozzáadottérték-adó levonására.

33. A Bíróság (harmadik tanács) 2013. december 5-i ítélete (a Supremo Tribunal Administrativo (Portugália) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — TVI Televisão Independente SA kontra Fazenda Pública (C-618/11., C-637/11. és C-659/11. sz. egyesített ügyek)¹¹

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap- megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanács irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját, (2) bekezdésének a) pontját és (3) bekezdésének c) pontját, valamint a közös hozzáadottérték-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 73. cikkét, 78. cikke első bekezdésének a) pontját és 79. cikke első bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan adót, mint a portugál szabályozás által a film- és audiovizuális művészetek javára előírt reklámsugárzási adó, be kell számítani a kereskedelmi reklámsugárzási szolgáltatások után fizetendő hozzáadottérték-adó alapjába.

34. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. december 5-i ítélete (a Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) — Alessandra Venturini kontra A.S.L.Varese és társai (C-159/12), Maria Rosa Gramegna

10 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 10. sz., Közigazgatási ügyszak 11. sorszám alatt.

11 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak, 8. sorszám alatt.

kontra ASL Lodi és társai (C-160/12), Anna Muzzio kontra ASL Pavia és társai (C-161/12)¹²

Az EUMSZ 49. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapeljárások tárgyát képező, amely nem teszi lehetővé a szakképesítéssel rendelkező, a szakmai kamaránál bejegyzett olyan gyógyszerészek számára, akik nem rendelkeznek a térképhálózatra felvett gyógyszertárral, hogy a tulajdonukban lévő parafarmaciákban olyan vényköteles gyógyszereket is árusíthassanak, amelyeket az országos egészségbiztosító nem támogat, és amelyek árát teljes egészében a vásárlók fizetik meg.

35. A Bíróság (negyedik tanács) 2013. december 5-i ítélete (a Riigikohus (Észtország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Nordecon AS, Ramboll Eesti AS kontra Rahandusministeerium (C-561/12. sz. ügy)¹³

Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaitélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 30. cikkének (2) bekezdése nem teszi lehetővé az ajánlatkérő szerv számára, hogy olyan ajánlatokról folytasson tárgyalást az ajánlattevőkkel, amelyek nem felelnek meg a szerződés műszaki leírásában rögzített kötelező követelményeknek.

36. A Bíróság (nagytanács) 2013. december 10-i ítélete (az Asylgerichtshof (Ausztria) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Shamsu Abdullahi kontra Bundesasylamt (C-394/12. sz. ügy)¹⁴

Az egy harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2003. február 18-i 343/2003/EK tanácsi rendelet 19. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy abban az esetben, ha valamely tagállam az említett rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében szereplő feltételt alkalmazva — azaz a menedékkérőnek az Európai Unió területére való első belépése szerinti tagállamként — kinyilvánította a menedékkérővel kapcsolatos átvételi készségét, e menedékkérő csupán abban az esetben kérdőjelezheti meg e feltétel alkalmazását, ha arra hivatkozik, hogy e tagállamban a menekültügyi eljárást és a menedékkérők befogadásának feltételeit illetően rendszerbeli hibák tapasztalhatók, amelyek miatt alapos okkal, bizonyítottan feltételezhető, hogy az említett kérelmező az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke értelmében embertelen vagy megalázó bánásmód tényleges veszélyének lesz kitéve.

37. A Bíróság (tizedik tanács) 2013. december 12-i ítélete (a Finanzgericht Düsseldorf (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — HARK GmbH & Co KG Kamin- und Kachelofenbau kontra Hauptzollamt Duisburg (C-450/12. sz. ügy)¹⁵

A 2008. szeptember 19-i 1031/2008/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. melléklete szerinti Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló kályhacsőkészletet, amely 154 mm-es külső átmérőjű és 495 mm × 595 mm külső méretű, hőálló lakkozással ellátott, a belső tisztítást lehetővé tévő zárófedéllel rendelkező, acélból készült derékszögű sarokcsőből, kéménycsatlakozóból és megfelelő zárófedélből áll, az említett nomenklatúra 7321 vámtarifaszáma alá kell besorolni mint a kályha acélból készült részét.

12 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 12. sorszám alatt.

13 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak, 36. sorszám alatt.

14 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 7. sorszám alatt.

15 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak, 8. sorszám alatt.

38. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2013. december 12-i ítélete (a Gerechthof te 's-Hertogenbosch (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — az X által indított eljárásban (C-486/12. sz. ügy)¹⁶

1. *A személyes adatok feldolgozása [helyesen: kezelése] vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikkének a) pontját akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha a személyes adatokról hatóság által készített értesítés tekintetében költségeket számítanak fel.*

2. *A 95/46 irányelv 12. cikkének a) pontját akként kell értelmezni, hogy annak biztosításához, hogy a személyes adatokhoz való hozzáférés jogának gyakorlása tekintetében felszámított költségek ne legyenek e rendelkezés értelmében túlzottak, összegük nem haladhatja meg az említett adatok közlésének költségét. A nemzeti bíróság feladata, hogy az alapügybeli körülményekre tekintettel a szükséges vizsgálatot elvégezze.*

39. A Bíróság (hetedik tanács) 2013. december 12-i ítélete (a Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Olaszország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Direxta Alta Formazione Srl kontra Regione Puglia (C-523/12. sz. ügy)¹⁷

Az EUMSZ 56. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló azon nemzeti rendelkezés, amely megköveteli, hogy azon továbbképző intézmények, amelyekre a többek között az Európai Szociális Alap által finanszírozott tartományi ösztöndíjat megpályázó hallgatók a beiratkozásukat tervezik, tízéves tapasztalatot igazoljanak akkor, ha ezek az intézmények sem a nemzeti jogban elismert egyetemeknek, sem pedig hivatalosan elismert mesterképzést nyújtó intézményeknek nem minősülnek.

Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt

V. A Törvényszék 2013. október 16-i ítélete — Singer kontra OHIM — Cordia Magyarország (CORDIO) (T-388/12. sz. ügy)¹⁸

1. *A Törvényszék a keresetet elutasítja.*
2. *Daniela Singer viseli saját költségein felül az OHIM részéről felmerült költségeket is.*
3. *Cordia Magyarország Ingatlanforgalmazó Zrt. maga viseli saját költségeit.*

VI. A Törvényszék 2013. november 27-i végzése — Castell Macía kontra OHIM — PJ Hungary (PEPE CASTELL) (T-242/13. sz. ügy)¹⁹

1. *A keresetről már nem szükséges határozni.*
2. *A Törvényszék a felperest kötelezi a költségek viselésére.*

VII. A Bíróság (nagytanács) 2013. december 4-i ítélete — Európai Bizottság kontra az Európai Unió Tanácsa (C-111/10. sz. ügy)

1. *A Bíróság a keresetet elutasítja.*
2. *A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi a költségek viselésére.*

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 2. sz., Polgári ügyszak, 18. sorszám alatt.

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak, 33. sorszám alatt.

¹⁸ A keresetet l.: Hírlevél III. évf. 11. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, III. sorszám alatt.

¹⁹ A keresetet l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XIX. sorszám alatt.

3. A Litván Köztársaság, Magyarország és a Lengyel Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

VIII. A Törvényszék 2013. december 13-i ítélete — Magyarország kontra Bizottság (T-240/10. sz. ügy)²⁰

1. A Törvényszék megsemmisíti a keményítő amilopektin-tartalmának növelése céljából géntechnológiával módosított burgonyatermékeknek (*Solanum tuberosum* L. EH92-527-1 vonal) a 2001/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv szerint történő forgalomba hozataláról szóló, 2010. március 2-i 2010/135/EU bizottsági határozatot, valamint a géntechnológiával módosított, EH92-527-1 (BPS-25271-9) burgonyából előállított takarmány forgalomba hozatalának, illetve az ilyen burgonyának az élelmiszerekben vagy egyéb takarmányokban való véletlen vagy technikailag elkerülhetetlen előfordulásának az 1829/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet keretében történő engedélyezéséről szóló, 2010. március 2-i 2010/136/EU bizottsági határozatot.

2. A Törvényszék kötelezi az Európai Bizottságot a saját költségei, valamint a Magyarország részéről felmerült költségek viselésére.

3. A Francia Köztársaság, a Luxemburgi Nagyhercegség, az Osztrák Köztársaság és a Lengyel Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Bpkf.I.85/2014/6.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága határozatainak és a következetes bírói gyakorlatnak megfelelően, az ügy konkrét körülményeinek vizsgálata (BH. 2009/7.) alapján okszerűen állapította meg az ítélőtábla, hogy a terhelt tekintetében az előzetes letartóztatás Be. 327. § (2) bekezdése és 129. § (2) bekezdése d) pontja szerinti oka egyaránt fennáll. Ennek során azt is megfelelően figyelembe vette, hogy az e körben hozott döntések nem csak olyan körülményekre alapozhatók, amelyek a bizonyosság erejével megállapíthatóak. Elégséges az is, ha a döntés olyan adatokon alapul, amelyek tényszerűsége más adattal alátámasztott és ez ésszerű érvet szolgáltat arra a következtetésre, hogy e kényszerintézkedés alkalmazása a törvény céljai érdekében szükségszerű, célszerű (BH. 2012/285.).

A vádlottal szemben nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetés 10 évet meghaladó tartamára figyelemmel - a vádlottnak az ügyben feltárt személyi és családi körülményei, így két kiskorú gyermekes volta, és feleségének igazolt betegségei mellett is - szökésétől, elrejtőzésétől a Kúria álláspontja szerint is tartani kell.

A Legfőbb Ügyészség által becsatolt határozatok kiadmányából megállapíthatóan a rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék a 2013. november 22-én meghozott 20.B.107/2012/160. számú végzésével az I. rendű vádlott előzetes letartóztatását megszüntette, egyben nyomkövető technikai eszközzel történő ellenőrzés melletti házi őrizetét rendelte el. A Fővárosi Ítélőtábla azonban a 2014. január 21. napján meghozott 3.Bkf.11.655/2013/5. számú végzésével az ügyészi fellebbezésnek helyt adva a végzést megváltoztatta, és az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig a vádlott ismételt előzetes letartóztatását rendelte el. Megállapította azt is, hogy annak foganatba vételére a jelen ügygel kapcsolatos másodfokú eljárásban alkalmazott előzetes letartóztatás megszüntetése esetén kerülhet sor. Ezen adatokra tekintettel helytállóan hivatkoztak a fellebbezések arra, hogy az előzetes letartóztatás megszüntetése mellett a másik ügyben nyomkövetővel történő ellenőrzés melletti házi őrizet alkalmazására került sor, és 2013. december 18-ig, amíg a vádlott előzetes letartóztatását ezen ügyben ismételten foganatba nem vették, a vádlott annak szabályait nem szegte meg. Mindez azonban a

²⁰ A keresetet l.: Hírlevél I. évf. 3. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, 2. sorszám alatt.

szökés, elrejtőzés veszélyét, különös tekintettel arra, hogy a másik ügyben is elrendelést nyert az előzetes letartóztatása, nem teheti kétségessé.

Ezen túlmenően az ítélőtábla által hivatkozott körülményekre tekintettel, a többszörös visszaeső, a vád tárgyává tett cselekményét a nem jogerős ítélet felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje, és ellene folyamatban lévő másik büntetőeljárás hatálya alatt elkövető vádlottnál fennáll a bűnismétlés konkrét veszélye is.

Óvadék letételére pedig jelen esetben nem kerülhet sor, óvadék kizárólag a Be. 129. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott előzetes letartóztatási ok esetén alkalmazható (BH 2012/116.).

A kifejtetteknek megfelelően okszerűen rendelte el az ítélőtábla a vádlott előzetes letartóztatását. Enyhébb kényszerintézkedés az e körben folytatott vizsgálat eredményeként (BH 2007/216.) a Kúria álláspontja szerint sem indokolt.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.158/2013/7.

A Kúria elsőként azt vizsgálta meg, hogy a Cstv-nek a felülvizsgálati kérelemmel érintett szabályai ellentétesek-e az uniós joggal.

Az EUMSZ 49. cikkének a letelepedési szabadságra vonatkozó rendelkezéseit nem sérti a Cstv-nek a hitelezői igény bejelentésére vonatkozó rendelkezése. A hitelező a külföldi vállalkozás fióktelepeként működhet Magyarországon, a gazdasági életben való részvétele során azonban a magyar jogszabályoknak alárendelten kell tevékenykednie. A külföldi székhelyű vállalkozások magyarországi fióktelepeiről és kereskedelmi képviselőiről szóló 1997. évi CXXXII. törvény 9. § (1) bekezdése szerint a külföldi vállalkozás a fióktelepének létesítése és működtetése során a belföldi székhelyű gazdálkodó szervezetekkel azonos elbánásban részesül, s a működtetés kifejezésbe beleértendő a gazdálkodó szervezet követeléseinek a behajtása is a jogszabályok adta feltételek között. A külföldi vállalkozás fióktelepeként működő szervezet a fizetésektelenségi eljárásról szóló 1346/2000/EK rendelet (a továbbiakban: EK Rendelet) szempontjából sem minősül az adós ellen Magyarországon indított felszámolási főeljáráshoz képest más tagállamban lévő hitelezőnek (EK Rendelet 40. cikk), mivel a fióktelep Magyarországon van.

A Kúria álláspontja szerint a Cstv. hitelezői igény bejelentésre vonatkozó, határidőt tartalmazó rendelkezései az eljárás célját figyelembe véve ésszerűek.

Nem állapítható meg a Magyarországon fiókteleppel rendelkező, gazdasági tevékenységet folytató vállalkozás fióktelepével kapcsolatosan az sem, hogy számára gyakorlatilag lehetetlenné, aránytalanul nehezebbé vagy terheesebbé válna a Magyarországon létrehozott vállalkozásokhoz képest a jogainak gyakorlása, azaz konkrét esetben a hitelezői igényének a bejelentése.

Az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése alapján a Kúriának nem vitásan fennálló előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kötelezettsége alól az Európai Közösségek Bíróságának a 283/81. számú CILFIT ügy 13-16.pontjaiban megfogalmazott álláspontja szerint kivételt képez az az eset, ha a Bíróság az adott jogkérdésben korábban már adott értelmezést, továbbá, ha az uniós jog helyes alkalmazása olyan nyilvánvaló, hogy minden ésszerű kétséget kizár a felvetett kérdés megoldásának módjáról.”A Kúria megítélése szerint a felülvizsgálati kérelemben megjelölt uniós jogi rendelkezések értelmezése - az eljárásbeli jogvita eldöntése szempontjából - az előzőekben részletesen kifejtett indokok alapján egyértelműnek minősül, azzal kapcsolatban semmilyen ésszerű kétely nem merül fel. Erre való tekintettel a Kúria úgy ítélte meg, hogy nem állnak fenn az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei.

Gfv.VII.30.319/2013/7.

A Kúriának az alperes joghatósági kifogása előterjesztésére és arra tekintettel, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a permegszüntetési okot hivatalból kell észlelnie, elsőként abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a más uniós tagállamban székhellyel

rendelkező -külföldi -alperessel szemben a konkrét jogvita eldöntésére fennáll-e a magyar bíróságok különös joghatósága a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, a Tanács 44/2001/EK rendelete (2000. december 22.) (a továbbiakban: Brüsszel I. rendelet) alapján.

A Kúria áttekintette az Európai Unió Bíróságának vonatkozó joggyakorlatát és nem talált olyan jogesetet, amely egyértelműen és kétséget kizáró módon útmutatást adott volna abban a kérdésben, hogy a perbeli jogvita eldöntésére joghatósággal rendelkezik-e a Brüsszel I. rendelet 2. szakasz 5. cikk 1.a) pontja alapján. Előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett, kérdése arra irányult, hogy a perbeli jogviszony alapján az eljárás tárgya „szerződéses igény”-nek minősül-e.

Az Európai Unió Bírósága a C-519/12.számon hozott ítéletének 23. pontjában akként foglalt állást: a Brüsszel I. rendelet 2. szakasz 5. cikk 1.a) pontját megszorítóan kell értelmezni. A „szerződéses igény” fogalmi körébe nem vonható az az igény, amely az egyik fél részéről a másik fél felé nem szabadon vállalt kötelezettségéből ered. Ebből következően - a 25. pontban kifejtettek szerint --a peres felek közötti szabadon vállalt közvetlen szerződéses jogviszony hiányában a jelen perbeli jogvita eldöntése során a nemzeti bíróság joghatósága a Brüsszel I. rendelet 2. szakasz 5. cikk 1.a) pontjára nem alapítható. Az Európai Unió Bírósága ítéletének 26. pontjában utalt azonban arra, hogy állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Brüsszel I. rendelet 5.cikk 3. pontja értelmében a kár bekövetkezésének helye szerinti tagállam joghatóságát megalapozó jogellenes károkozással, jogellenes károkozással egy tekintet alá eső cselekménnyel, vagy ilyen cselekményből fakadó igénnyel kapcsolatos ügyek fogalmi körébe tartozik minden olyan kérelem, amely az alperes felelősségének megállapítására irányul és nem kapcsolódik az 5. cikk 1.a) pont szerinti szerződéses igényhez.

Az ítéletben írtakra tekintettel tehát a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy a perbeli jogvita során joghatósága a Brüsszel I. rendelet 5. cikk 3. pontjában foglaltak alapján fennáll-e.

A Kúria joggyakorlata (EBH 2004.1141, BH 2002.495, 2005.150.) szerint a perben irányadó 1997. évi Gt. 292. § (3) bekezdésében előírt, az irányítást biztosító befolyásának cégbírósághoz történő bejelentésével kapcsolatos kötelezettség elmulasztása vagy késedelmes teljesítése miatt az uralkodó tagot --szankcióként --a társasági jog által szabályozott „*qui generis*,” objektív helytállási kötelezettség terheli. A teljes és korlátlan helytállási kötelezettsége, a mulasztással, illetve késedelemmel érintett időtartamra vonatkozóan, az ellenőrzött társaság felszámolása esetén - a hitelezők igényének kielégítésére fedezetül szolgáló felszámolási vagyon hiányában - bekövetkezik, függetlenül attól, hogy késedelme, mulasztása felróható-e.

A befolyásszerző korlátozott felelősségét áttörő, nem önként vállalt, jogszabályon alapuló, egy jogellenes magatartás következményeként keletkező, csak az ellenőrzött társaság vagyoni fedezete hiányában fennálló, mögöttes, teljes és korlátlan helytállási kötelezettség fogalmilag nem azonos a károkozó fél magatartásával okozati összefüggésben keletkező kár megtérítésének kötelezettségével. A befolyásszerző a bejelentési kötelezettségével nem okoz szükségszerűen kárt a hitelezőnek. A hitelező kielégítetlenül maradt igénye jellemzően nem vezethető vissza a befolyásszerző jogszabályban előírt bejelentési kötelezettségének elmulasztására. Az 1997. évi Gt. 292. § (3) bekezdésében írt, a hitelező szerződéssel vagy szerződésen kívüli jogviszonyból eredő igényének kielégítéséért a teljes és korlátlan helytállási kötelezettség beáll felszámolási vagyoni fedezet hiányában és az ez alóli kimentés joga sem illeti meg a befolyásszerzőt.

Amennyiben a legalább többségi befolyással rendelkező tag visszaélt helyzetével és az ellenőrzött társaságra nézve hátrányos üzletpolitikát folytatott, felelősségére a 1997. évi Gt. 296. § (1) bekezdése - illetve közvetlen irányítást biztosító befolyásszerzés esetén (3) bekezdése is - volt az irányadó, ez utóbbi akkor, ha az ellenőrzött társaság még nem került felszámolás alá. A hivatkozott szabályok szerint a hitelezőt ért kár és a befolyásszerző magatartása között ok-okozati összefüggésnek kellett fennállnia, a befolyásszerző magatartásának az ellenőrzött társaság kötelezettségeinek kielégítését megakadályozónak, illetve veszélyeztetőnek kellett lennie és ez alapozhatta meg az ellenőrzött társaság tartozásaiért való korlátlan és teljes felelősség bíróság általi megállapítását. A felperes keresete alapján azonban a megelőzően említett jogszabályok alkalmazása fel sem merülhetett.

Miután az Európai Unió Bíróságának a C-147/12.számú, ÖFAB-ügyben hozott ítélete 34. pontjában hivatkozott állandó ítélkezési joggyakorlata szerint a jogellenes károkozásért vagy jogellenes

károkozással egy tekintet alá eső cselekményért a felelősség csak akkor áll fenn, ha a kár és a kárt okozó cselekmény között ok-okozati összefüggés állítható fel, az 1997. évi Gt. 292.§ (3) bekezdésében írtak alapján, jogszabály erejénél fogva keletkezett, kizárólag valamely jogellenes magatartás tanúsítása miatti teljes és korlátlan felelősségre alapítva előterjesztett igény a Brüsszel I. rendelet 5.cikk 3. pontjában meghatározott ügyek fogalmi körébe nem tartozik.

A Kúria jogi álláspontja szerint, bár a magyar bíróságok joghatóságát törvény vagy nemzetközi egyezmény nem zárta ki, és ezért a németországi székhellyel rendelkező alperessel szemben előterjesztett keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának a Pp. 130.§ (1) bekezdés a) pontja szerint nem volt helye, a pert mégis meg kellett szüntetni. Az alperes ugyanis élt a Pp. 157/A.§ (1) bekezdés b) pontjában biztosított kifogás jogával, és a megelőzően kifejtettek értelmében a magyar bíróságok joghatóságát megalapozó egyetlen joghatósági ok sem állt fenn.

Gfv.VII.30.347/2013/4.

A bank üzletszabályzatának választottbírósági kikötést tartalmazó rendelkezése a szokásostól eltérő rendelkezés, ezért mint általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha azt a másik fél megismerte és kifejezetten elfogadta.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban azt vizsgálta, hogy a választottbírósági kikötés a perbeli jogviszonyban a felek között létrejött-e. A Kúria megítélése szerint a perbeli hitel-zálogszerződés 9.4. pontja a Ptk. 205/B. § (2) bekezdésében megkövetelt feltételeknek nem felel meg, mivel a felpereseket nem figyelemfelhívó módon tájékoztatta arról, hogy a választottbírósági kikötés eltér a fogyasztói szerződésekben szokásos szerződési feltételektől, szerződéses gyakorlattól [BH 2001.131.]

A Kúria megjegyezte, hogy abban az esetben, ha a választottbírósági kikötés a perbeli szerződés részévé vált volna, akkor arra irányadó lenne a 3/2013. PJE határozat, melynek értelmében a fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételen, vagy egyedileg meg nem tárgyalta feltételen alapuló választottbírósági kikötés tisztességtelen.

Munkaügyi ügyszak

Mfv.I.10.318/2013/7.

Ha a munkáltató a közalkalmazott által ellátott tevékenység átadására átadására kiírt közbeszerzési pályázatban a nyertes vállalkozó a vállalkozási szerződésben nem kötötte ki a közalkalmazott továbbfoglalkoztatását, és erre a tevékenységet átvevő vállalkozó nem is vállalt kötelezettséget, a Kjt. 25/A. § (3) - (6) bekezdés rendelkezéseit nem kell alkalmazni.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint az I. r. alperes közbeszerzési eljárás eredményeként a szervezeti egysége feladatkörét (a rendészeti és biztonsági feladatokat) 2010. július 1-jétől az Mt. hatálya alá tartozó II. r. alperesnek adta át. Erre tekintettel a Kjt. 25/A. § (1) bekezdés alapján az átadásra kerülő szervezet illetve tevékenység keretében foglalkoztattak közalkalmazotti jogviszonya az átadás időpontjában megszűnt [Kjt. 25. § (1) bekezdés d) pont]. Ezért alaptalan az a felülvizsgálati érvelés, miszerint az I. r. alperesnek a felperesek közalkalmazotti jogviszonyát felmentéssel kellett volna megszüntetnie.

A másodfokú bíróság az átadás időpontjában hatályos Kjt. 25. § és 25/A., valamint a 25/B. § rendelkezései helyes értelmezésével foglalt állást arról, hogy az I. r. alperes jogviszony megszűnését megállapító döntése nem tekinthető jogellenesnek azért, mert az alperesek nem biztosították a továbbfoglalkoztatás lehetőségét a felperesek részére az Mt. hatálya alatt álló II. r. alperesnél. A perbeli időben hatályos Kjt. 25/A. § (3) bekezdés szerint az átadó munkáltató kötelezettsége az volt, hogy amennyiben az átvevő a közalkalmazott foglalkoztatását biztosítja, arról írásban tájékoztassa a közalkalmazottat, akinek döntése szerint kerülhetett sor a Kjt. 25/B. § rendelkezései alapján az átvevő munkáltatónál az új munkaszerződés megkötésére, de csak az átadó munkáltatónál fennálló közalkalmazotti jogviszonya megszűnését követően [Kjt. 25/A. § (1) bekezdés, 25. § (1) bekezdés d) pont]. Az I. r. alperes a tevékenység átadására kiírt közbeszerzési pályázatban, továbbá a nyertes II. r.

alperessel megkötött vállalkozási szerződésben nem kötötte ki a közalkalmazottak továbbfoglalkoztatását, erre kötelezettséget a tevékenységet átvevő kft. nem vállalt, ezért a Kjt. 25/A. § (3)–(6) bekezdés rendelkezéseit nem kellett alkalmazni (Mfv.I.10.501/2011/6.).

Az Mt. hatálya alatt álló átvevő munkáltató továbbfoglalkoztatási kötelezettségére a 2003. július 1-jétől bekövetkezett Kjt. 25/A. §-át érintő jogszabályváltozásokból sem lehet következtetést levonni. A módosítást bevezető 2003. évi XX. törvény javaslatának indokolása a módosítás indokaként a 2001/23/EK. irányelv átvételének szükségességét jelölte meg, valamint azt hangsúlyozta, hogy a közalkalmazotti jogviszony a törvény erejénél fogva abban az esetben is megszűnik, ha a munkáltató egy része vagy egésze az 1992. évi XXII. törvény (Mt.), vagy az 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) hatálya alá tartozó munkáltató részére kerül átadásra. A Kjt. 25/A. § (1) bekezdése ezt a megszűnési módot rögzítette, valamint a következő jogszabályhelyekben rendelkezett az eljárási szabályokról. A perbeli időben hatályos Kjt. 25. § (1) bekezdés d) pontja rendelkezése pedig már a közalkalmazotti jogviszony megszűnésének külön esetenként nevesítette a Kjt. 25/A. § (1) bekezdésében foglalt úgynevezett jogállásváltozást. A minisztériumoktól származó jogi iránymutatást tartalmazó leiratok, körlevelek, útmutatók, iránymutatások, állásfoglalások pedig nem kötelezőek [60/1992. (XI.17.) AB határozat].

Polgári ügyszak

Pfv.V.21.962/2012/7.

Ha a felperes kárát nem a vetőmag esetlegesen szabálytalan forgalomba hozatala okozta, a kereset megalapozottságához azt kell igazolni, hogy az alperesi hibás teljesítés járult hozzá a termés kiesésben jelentkező kárhoz.

Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy a bíróság ítélete meghozatalánál figyelmen kívül hagyta a vetőmag forgalomba hozatala feltételeit rögzítő uniós szabályokat. Az elsőfokú bíróság a 48/2004. (IV.24.) FVM rendelet 49. § (1) bekezdésére hivatkozással kifejezetten vizsgálta azt a kérdést, hogy az Európai Unió Tanácsa által vetőmag minősítés tekintetében egyenlősített harmadik országban termelt, illetve fémzárolt olyan vetőmag került-e Magyarországon forgalomba hozatalra, ami a fémzárolás során megfelelt az uniós rendelet B és C részeiben foglalt egyenértékű követelményeknek.

Az ismételt magyarországi fémzáróztatásra nem volt szükség, de a forgalomba hozatali eljárás körülményeinek a jogvita elbírálása szempontjából nincs döntő jelentősége, mert önmagában a forgalomba hozatali eljárás szabálytalansága az I.r. alperesi hibás teljesítést még nem alapozta volna meg. A felperes kárát ugyanis nem az esetlegesen szabálytalan forgalomba hozatal okozta, ezért a kereset megalapozottságához azt volt szükséges vizsgálni, hogy az I.r. alperesi hibás teljesítés járult-e hozzá a felperes termés kiesésben jelentkező kárhoz. Helyesen jutott arra a következtetésre a bíróság, hogy a vetőmag kis mértékű fertőzöttsége hibás teljesítésnek nem tekinthető. Az aggálytalan szakértői vélemény alapján az állapítható meg, hogy a vetőmag csírázóképessége vonatkozásában a vizsgálatok csak a megengedett határértékek alatti fertőzöttséget igazoltak.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.VI.35.028/2013/7.

Hiteltelen számlára áfalevonási jog nem alapítható.

A vizsgált időszakban az áfa levonási jog tartalmi feltételeire irányadó feltételeket a Hatodik Irányelv 17. cikke és az Áfa tv. 32.§-a, míg a formai feltételek szabályait a Hatodik Irányelv 18. cikke és az Áfa tv. 35.§-a határozták meg. Ebben a körben figyelembe kellett venni a számvitelről szóló 2000. évi C. törvényt (Sztv.) 15.§ (3) bekezdésében, 165.§-ában és 166.§-ában írtakat.

Az Art. 140.§ (2) bekezdése többek között kimondja, hogy az adóhatóság a bíróság által elrendelt új eljárásban kizárólag az új eljárás elrendelésére okot adó körülményeket, illetőleg az ezekkel összefüggő tényállási elemeket vizsgálhatja. A megyei bíróság ítélete 2010. május 27. napján kelt, az

abban előírt bizonyítást az elsőfokú adóhatóság az új eljárása során egy kivétellel lefolytatta, S. K. meghallgatása az adóhatóságnak fel nem róható körülmény miatt maradt el. Az Európai Unió Bíróságának Mahagében-Dávid-ügyben hozott ítélete 2012. június 21. napján, a C-324/11. számú ügyben hozott ítélete (Tóth-ügy) 2012. szeptember 6. napján kelt. A perbeli jogvita elbírálásánál ezen magyar ügyekben született ítéletek nem hagyhatók figyelmen kívül akkor sem, ha a megyei bíróság ítéletében még nem tudott rájuk hivatkozni. Az Art. 140.§ (2) bekezdése nem jelenthet korlátot az Európai Unió Bírósága ítéleteinek alkalmazási kötelezettsége körében, a Kúria nem osztja az ezzel ellentétes alperesi álláspontot. A megyei bíróság Kúria által hatályában fenntartott ítélete nem volt hiányos, ugyanakkor a közigazgatási per alapjául szolgáló adóügyi jogviszonyt már a magyar ügyekben hozott döntések figyelembevételével kell megítélni.

A Tóth-ügyben hozott ítélet értelmében az adóalanyok azon joga, mely szerint az általuk fizetendő adókból levonják az általuk beszerzett termékeket és igénybe vett szolgáltatásokat terhelő előzetesen felszámított adót, az uniós szabályozás által bevezetett közös hozzáadottértékadó-rendszer egyik alapelvét képezi. Az adólevonás joga a hozzáadottértékadó-rendszer mechanizmusának szerves részét képezi és főszabály szerint nem korlátozható. (23. pont, 24. pont) A Mahagében-Dávid-ügyben hozott ítélet 50. pontja kimondja, hogy az uniós joggal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, mely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő HÉA összegből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója, vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el, anélkül, hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná azt, hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó, vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt.

A 42. pont értelmében ugyanakkor a nemzeti hatóságoknak és a bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonás jogát biztosító előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon, vagy visszaélésszerűen hivatkoztak. Az 54. pontra figyelemmel nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőtől, hogy tegyen meg minden tőle ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az általa teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz.

A Kúria figyelemmel a felhívott jogszabályokra és az Európai Unió Bírósága kötelezően alkalmazandó irányadó ítéleteire rögzíti, hogy az adóhatóság keresettel támadott határozata nem jogszabálysértő. Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív bizonyítékokkal igazolta az adólevonási jog alapjául szolgáló számlák hiteltelenségét. Bizonyított, hogy a számlákat olyan személy írta alá, aki erre nem volt jogosult, így azok nem tekinthetők a Kft. által kibocsátott okiratoknak. A Kft. gazdasági tevékenységet nem végzett, ahhoz a szükséges személyi és tárgyi feltételekkel nem rendelkezett, a cégalapítást az egyik román tag nem ismerte el, a másik tag nem elérhető, csakúgy mint a kézbesítési megbízott. A meghallgatott tanúk nyilatkozatai nem támasztják alá azt, hogy az adózó és a Kft. között gazdasági kapcsolat jött létre, ezt igazoló iratokat az adózó nem tudott csatolni, a számlakibocsátó iratai a felszámoló nyilatkozatára figyelemmel nem állnak rendelkezésre. az adózó a papírárut nem a Kft.-től szerezte be, a számlákat ténylegesen nem a Kft. bocsátotta ki, az ezekre alapított levonási jog gyakorlása a gazdasági esemény számla szerinti felek közötti megvalósulásának hiányában jogszerűtlen volt.

A fentiekre figyelemmel sürgősen az adózó tudattartalmának vizsgálata, számla szerinti gazdasági esemény hiányában nincs jelentősége annak, hogy az adózó tudott vagy tudnia kellett arról, hogy adócsalásban vesz részt.

Kfv.VII.35.008/2013/5.

Fiktív ügyletek esetén a számlakibocsátás ténye alapozza meg az áfafizetési kötelezettséget, amely alól a számlakibocsátó akkor mentesül, ha teljesítés meg nem történtét hitelt érdemlően bizonyítja és a számlát egyidejűleg érvénytelenítette, valamint arról tájékoztatta a számlabefogadó vállalkozásokat. Nem elegendő a teljesítés elmaradására utólag, a revízió által tett megállapításokat követően hivatkozni.

Az Európai Bíróság C-80/11, C-142/11. számú egyesített ügyben, valamint a C-324/11. számon, éppen kúriai kezdeményezésre indult ügyben meghozott döntése fordulatot eredményezett a legfőbb ítélkező fórum áfalevonási joggal kapcsolatos gyakorlatában. Ezzel együtt azonban a Kúria hangsúlyozza azt is, hogy önmagában az Európai Bíróság gyakorlatára hivatkozás - az alperes ellenkező bizonyítása esetén - nem garantálja az áfalevonási jogot: az Európai Bíróság gyakorlata tényálláshoz kötötten érvényesülhet csupán.

Végül szükséges kitérni arra is, hogy a Magyar Köztársaság 2004-ben csatlakozott az Európai Unióhoz. A csatlakozás idején hatályos Alkotmány 2/A. §-a, valamint az Alaptörvény E) cikk (2)-(3) bekezdései ablakot nyitottak az Európai Unió joga számára a nemzeti szabályozás zárt rendjében. A 2004. évi XXX. törvénnyel kihirdetett csatlakozási szerződések, valamint ugyanezen törvénnyel a nemzeti jogrendbe inkorporált alapszerződések értelmében a tagállami bíró egyben az uniós jog bírójává is vált. Ennek megfelelően az uniós jog tagállamon belüli, peres eljárásokban történő alkalmazásakor az értelmezési hierarchia csúcsán az Európai Bíróság áll. Határozatai - és az azokban megfogalmazott uniós jogi tartalom - az uniós szabályozási területeken nem nélkülözhető a tagállami bíró jogértelmező tevékenysége során. Az Európai Bíróság tehát nem más hatóság a tagállami bíró számára, amelynek döntései nem kötik a bíróságot. A Pp. 4. § (1) bekezdése a csatlakozás tényével elfogadott uniós jogrendben érvényesülő elsőbbség, valamint közvetlen hatály és közvetlen alkalmazhatóság elveinek szem előtt tartásával együttesen értelmezendő.

Kfv.VI.35.060/2013/6.

A számlában szereplő gazdasági esemény megvalósulásának hiányában áfalevonási jog nem gyakorolható.

A vizsgált időszakban az áfalevonási jog tartalmi feltételeire irányadó feltételeket az Irányelv 168. cikke és az Áfa tv. 120.§-a, míg a formai feltételek szabályait az Irányelv 178. cikke és az Áfa tv. 127.§-a határozták meg. Az általános forgalmi adóhoz kapcsolódó ügyekben minden esetben alkalmazandó a vonatkozó magyar Áfa tv. mellett az irányadó európai uniós norma, jelen esetben az Irányelv. Ebben a körben figyelembe veendő az Sztv. 15.§ (3) bekezdésében, 165.§-ában és 166.§-ában írtak is.

Az Európai Unió Bíróságának Mahagében-Dávid-ügyben hozott ítélete 2012. június 21. napján, a C-324/11. számú ügyben hozott ítélete (Tóth ügy) 2012. szeptember 6. napján kelt. A perbeli jogvita elbírálásánál ezen magyar ügyekben született ítéletek nem hagyhatók figyelmen kívül akkor sem, ha az adóhatóság támadott határozatában még nem tudott rájuk hivatkozni.

A Kúria a fenti két európai bírósági ítélet ismeretében is értékelte az adóhatósági határozatban és a törvényszék ítéletében foglaltakat.

A Tóth-ügyben hozott ítélet értelmében az adóalanyok azon joga, mely szerint az általuk fizetendő adókból levonják az általuk beszerzett termékeket és igénybe vett szolgáltatásokat terhelő előzetesen felszámított adót, az uniós szabályozás által bevezetett közös hozzáadottértékadó-rendszer egyik alapelvét jelenti. Az adólevonás joga a hozzáadottértékadó-rendszer mechanizmusának szerves részét képezi és főszabály szerint nem korlátozható. (23. pont, 24. pont)

A Mahagében-Dávid-ügyben hozott ítélet 50. pontja kimondja, hogy az uniós joggal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, mely szerint az adóhatóság megtagadja az adóalany által fizetendő HÉA összegből a számára teljesített szolgáltatások után előzetesen felszámított adó összegének levonását amiatt, hogy az e szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója, vagy annak valamely alvállalkozója szabálytalanságot követett el anélkül, hogy ezen adóhatóság objektív körülmények alapján bizonyítaná, az érintett adóalany tudta vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az említett számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt. A 66. pont értelmében szintén ellentétes az uniós joggal az olyan gyakorlat, amely szerint az adóhatóság megtagadja a levonási jogot azzal az indokkal, hogy az adóalany nem győződött meg arról, hogy a levonási joga gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre vonatkozó számla kibocsátója rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel, és képes-e azok szállítására, illetőleg, hogy HÉA bevallási és fizetési

kötelezettségének eleget tesz-e, illetve azzal az indokkal, hogy az említett adóalany az említett számlán kívül nem rendelkezik más olyan irattal, amely bizonyítaná az említett körülmény fennállását, jóllehet az Irányelvben a levonási jog gyakorlása vonatkozásában előírt valamennyi tartalmi és formai követelmény teljesült, és az adóalanynak nem volt tudomása az említett számlakibocsátó érdekkörében elkövetett szabálytalanságra, vagy csalásra utaló körülményről.

Ugyanakkor a 42. pont szerint a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonás jogát biztosító előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon vagy visszaélészerűen hivatkoztak. Az 54. pontra figyelemmel nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdasági szereplőtől, hogy tegyen meg minden tőle telhető ésszerűen elvárható intézkedést annak érdekében, hogy az általa teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz.

A Kúria figyelemmel a felhívott jogszabályokra és az Európai Unió Bírósága kötelezően alkalmazandó irányadó ítéleteire rögzíti, hogy az adóhatóság keresettel támadott határozata nem jogsabálysértő. Az adóhatóság eleget tett kötelezettségének, objektív bizonyítékokkal igazolta az adólevonási jog alapjául szolgáló számlák hiteltelenségét. az adózó a tüzifát ténylegesen nem a számlakibocsátóktól szerezte be, a számlák szerinti gazdasági események nem valósultak meg, a számlákra alapított levonási jog gyakorlása a gazdasági esemény számla szerinti felek közötti megvalósulásának hiányában jogszerűtlen volt. A Mahagében-Dávid-ügyben hozott ítélet -felperes által hivatkozott -66. pontja előírja, hogy a levonási jog jogszerű gyakorlásához szükséges valamennyi előírt tartalmi és formai követelmény teljesülése. Alapvető tartalmi követelmény, hogy a számlában szereplő gazdasági esemény az ott írtak szerint teljességbe menjen, azonban a korábban kifejtettek szerint az adólevonási jog alapjául szolgáló számlákban szereplő termékértékesítéseket nem a számlakibocsátó cégek teljesítették. A fentiekre figyelemmel szükségtelen az adózó tudattartalmának vizsgálata, számla szerinti gazdasági esemény hiányában nincs jelentősége annak, hogy az adózó tudott vagy tudnia kellett arról, hogy adócsalásban vesz részt.

Kfv.IV.35.125/2013/6.

Termeléshez kötött anyatehén támogatás tenyészet szintű jogszabályi feltételeinek be nem tartása a támogatási jogosultság megvonását eredményezi.

A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott 1122/2009/EK Bizottsági rendelet 63. cikk (4) bekezdés b) pontja szerint:

(4) A szarvasmarhafélék azonosítási és nyilvántartási rendszerével kapcsolatos szabálytalanság felfedezése esetén a következőket kell alkalmazni:

(...)

b) ha a szabálytalanságok a nyilvántartásban vagy a marhalevélben szereplő, nem helytálló bejegyzésekkel kapcsolatosak, az érintett állat csak akkor tekintendő meg nem határozottnak, ha egy 24 hónapos időszakban legalább két ellenőrzés alkalmával találunk ilyen hibákat. Minden más esetben az érintett állatokat az első ténymegállapítás után meg nem határozott állatoknak kell tekinteni.”

A 22/2010. (III. 16.) FVM rendelet 15. § (3) bekezdés d) pontja szerint az anyatehéntartás termeléshez kötött támogatásának feltétele, hogy a mezőgazdasági termelő a támogatásra bejelentett tenyészetében jellemzően hústermelés céljára tartson borjakat és a kérelmezett állatok legalább 30%-ának legyen ellése a 2010. január 1-jétől 2010. december 31-éig tartó támogatási év során. Látható tehát, hogy a 22/2010. (III. 16.) FVM rendelet alapján történő támogatási időszak 12 hónap, így értelemszerűen nem alkalmazható az 1122/2009/EK Bizottsági rendelet 63. Cikk (4) bekezdés b) pontjában foglalt azon feltétel amely egy 24 hónapos időszakra vonatkozik.

A Kúria a fentiekre tekintettel megállapította, hogy a felülvizsgálat kérelemnek az 1122/2009/EK Bizottsági rendelet 63. cikk (4) bekezdés b) pontjára való hivatkozása megalapozatlan.

A felülvizsgálati kérelem az 1122/2009/EK Bizottsági rendelet 73. cikk (1) bekezdés sérelmére is hivatkozott. A Kúria a Kfv.IV.35.724/2012/7. számú ítéletében az EK Bizottsági rendelet 73. cikk (1) bekezdésben foglaltakat alkalmazni rendelte a termeléshez kötött anyatehén támogatás jogcím esetén is. Kimondta, hogy a támogatások csökkentése és a támogatásokból való kizárás során figyelembe kell

venni a közösségi jog azon rendelkezését, amely mentesíti a termelőt, ha tényszerűen pontos információt nyújtott be, vagy másképpen bizonyítja, hogy nem vétkes.

Jelen ügyben azonban más a tényállás, mint amit a Kúria a Kfv.IV.35.724/2012.-es számú ítéletében elbírált. Jelen ügyben a 22/2010. (III. 16.) FVM rendelet 15. § (3) bekezdés d) pontja szerinti feltétel nem teljesült. Így nem az a kérdés, hogy a termelő tényszerűen pontos információt nyújtott-e be vagy bizonyította véltenségét, hanem az, hogy az anyatehéntartás termeléshez kötött támogatás ezen jogszabályi feltétele hiányzik. A 22/2010. (III. 16.) FVM rendelet 15. § (3) bekezdés d) pontjában meghatározott 30 % teljesítése kötelező jogszabályi feltétel. Így az ügy mikénti megítélése szempontjából közömbös, hogy a felperes egyébként joggal bízhatott abban, hogy a támogatási időszak végére e feltétel teljesül.

Ugyanerre a következtetésre lehet jutni a 22/2010. (III. 16.) FVM rendelet 16. § (2) bekezdése alapján is. E jogszabályhely szerint a támogatás alapjául figyelembe vehető állatlétszámban az üszök aránya a birtokon tartás teljes ideje alatt legfeljebb 40% lehet. A megállapított és nem vitatott tényállás szerint az állományban az üszök aránya meghaladta az engedélyezett 40 %-ot. Ebben az esetben is olyan helyzettel állunk szemben, amely szerint belső jogszabály által támasztott feltétel nem teljesült.

A fentiekén túlmenően további szabálytalanságokat is talált a hatóság. A tenyészet szintű elvárásokat a jogszabályok fogalmazzák meg, s annak meg kell felelni. Ha a jogszabályi feltételek nem teljesülnek, akkor az megalapozza a szankció alkalmazását. A Kúria jelen ügyben továbbra is fenntartja azon álláspontját, hogy a termeléshez kötött anyatehén támogatás jogcím esetén is figyelembe veendő az 1122/2009/EK Bizottsági rendelet 73. cikk (1) bekezdésében foglaltak, jelen ügyben azonban a jogszabályi feltételeknek való tényleges megfelelés hiánya vezetett arra, hogy a jogerős ítélet a felperes keresetét elutasította. A jogerős ítélet pedig helyes jogértelmezésen alapul.

Kfv.IV.35.166/2013/8.

A tagállami bíróság maga is vizsgálhatja az Európai Unió jogának érvényességét anélkül, hogy előzetes döntéshozatali eljárást kellene kezdeményeznie az Európai Unió Bíróságánál. Megfelel az arányosság elvének az a represszív jellegű 65/2011/EK rendeletben szabályozott szankció, amely kizárja a támogatásból a visszaélésszerű magatartást tanúsító ügyfelet.

A felülvizsgálati kérelem alapján a Kúriának részben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alkotmánybírói eljárás, valamint az Európai Bíróság előtti eljárás kezdeményezése nélkül, az 65/2011/EK rendelet 4. cikk 8. pontja, valamint az 2007. évi XVII. törvény 55. § (10) bekezdésének alkalmazásával meghozott ítélet a felperes által hivatkozott uniós alapszerződési rendelkezésekbe ütközik-e. Másrészt viszont vizsgálnia kellett a felperes azon hivatkozását is, amely szerint a Törvényszék ítéletének tényállása megalapozatlanná vált a Törvényszék másik tanácsa által a kapcsolódó adóügyben meghozott ítélet által.

Előjáróban utalni kell arra, hogy az EMVA támogatások az Európai Unió költségvetéséből származó források, amelyek felhasználása ezért fokozott ellenőrzési és irányítói kötelezettséget rónak úgy az uniós mint a tagállami hatóságokra. Ezt a fokozott tagállami felelősséget rögzíti az EMVA-ból finanszírozott ügyletek szabálytalanságának szankcionálása terén a Tanács 2005. június 21-i 1290/2005/65/2011/EK rendelet 9. cikke. De hasonlóan szabályoz az Európai Bizottságot a perben alkalmazott 65/2011/EK rendelet megalkotására felhatalmazó, a Tanács 2005. szeptember 20-i 16898/2005/65/2011/EK rendelet 59. és 64. preambulumbekzdése, valamint a 2. cikk i) pontja szerinti közkiadás-ra vonatkozó fogalom meghatározás is.

A hivatkozott tanácsi rendelet egyebekben nem csupán a Bizottságot hatalmazza fel a tárgykörben végrehajtási rendelet kiadására, hanem a 73. cikk (1) bekezdésében a tagállamokat is jogalkotásra kötelezi a „Közösség pénzügyi érdekei hatékony védelmének biztosítása érdekében.” A 74. cikk a jogalkotási kötelezettség mellett (2) bekezdésében rendelkezik valamennyi vidékfejlesztési program esetében tagállami hatóságok kijelöléséről, a (3) bekezdés pedig az ellenőrző rendszerek kiépítéséről és a közösségi közpénzek védelme érdekében szoros tagállami felelősséget fogalmaz meg.

Ezen uniós jogi alapok rögzítését követően vizsgálta a Kúria a perben alkalmazott nemzeti és 65/2011/EK rendeleti szabályt.

Az 2007. évi XVII. törvény 55. § (10) bekezdése értelmében a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv a kérelmet elutasítja, amennyiben az ügyfél az intézkedésben való részvételhez szükséges feltételeket mesterséges körülmények létrehozásával azért teremtette meg, hogy az adott támogatási intézkedés céljaival ellentétes előnyhöz jusson.”A 65/2011/EK rendelet 4. cikk 8. pontja szerint: „különös rendelkezések sérelme nélkül, nem folyósítható kifizetés annak a kedvezményezettnek, akiről bebizonyosodott, hogy a kifizetéshez szükséges feltételek mesterséges megteremtése révén a támogatási rendszer céljaival ellentétes előnyhöz kívánt jutni.”

A nemzeti és az uniós jogi rendelkezés a közösségi költségvetési források hatékony tagállami védelmét szolgálják. Annak megakadályozására, illetve szankcionálására irányulnak, hogy az uniós - és társfinanszírozás esetén a tagállami -- költségvetési források visszaélészerű joggyakorlással is megszerezhetők legyenek, kifizetésre kerüljenek. A belső törvényi szabály tartalmi többlete a mezőgazdasági és vidékfejlesztési támogatási szerv megjelölése az ellenőrzés és az irányítás közhatalommal rendelkező tagállami szerveként.

A felperes felülvizsgálati kérelmében alaptörvénysértőnek és az uniós jogba ütközően jogsértőnek minősítette az 2007. évi XVII. törvényt arra hivatkozással, hogy a tagállami jogalkotó megismételte, a felperes álláspontja szerint áttűtette”az 65/2011/EK rendelet 4. cikk 8. pontjában foglalt rendelkezést. A Kúria a felülvizsgálati kérelem ezen elemét két oldalról vizsgálta: az alkotmánybírói eljárást, valamint az uniós jogsértés oldaláról.

I. A Kúria nem látta indokoltnak konkrét normakontroll eljárás kezdeményezését az Alkotmánybíróság előtt.

Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában több megállapítást is tett az uniós jog és a belső jog kapcsolatáról. Egyebekben hangsúlyozta, hogy az uniós jog és a belső jogi normák kollíziója nem alkotmányossági kérdés: annak feloldása az általános hatáskörű bíróságok feladata, azaz a bírói jogértelmezés kérdése [1053/E/2005. AB határozat, ABH 2006, 1824, 1828.; 72/2006. (XII. 15.) AB határozat, ABH 2006, 819, 861.; 61/2011. (VII. 14.) AB határozat, ABH 2011, 290, 325.]. A testület az eddigiekben hatáskör hiányára hivatkozva tartózkodott attól, hogy a magyar jogrend egyes elemeinek uniós jogi konformitását vizsgálja. A jelen esetben tartalmi kollízióról nem is lehet beszélni, hiszen a fentiekben kifejtettek értelmében a két rendelkezés párhuzamosan szabályozza a visszaélészerű támogatásszerzés és felhasználás szankcionálását.

Megjegyzendő egyebekben, hogy létezik olyan jogtechnikai megoldás, amely alkalmas a másodlagos uniós jogforrások közvetlen hatályának és közvetlen alkalmazhatóságának érvényre juttatására. A lojalitás elvéből [a Lisszaboni Szerződéssel módosított Európai Unióról szóló Szerződés 3a. cikk (3) bekezdése, kihirdetve: 2007. évi CLXVIII. törvénnyel] fakadóan, és az Alaptörvény E. cikkére visszavezethetően (korábban az Alkotmány 2/A. §) az uniós jog és a belső jog konfliktusa a tagállami jog mellőzésével oldható fel. E megoldás a tagállami alkotmánybíróság, avagy az Európai Bíróság közreműködése nélkül is alkalmas az uniós jogból eredő jogok és kötelezettségek érvényre juttatására [C-106/77, 16. és 21. pontok, Šimmenthal (I)-ügy].

A jelen esetben azonban az 2007. évi XVII. törvény mellőzésére azért nem kellett sort keríteni, mert a belső norma és a vonatkozó 65/2011/EK rendeleti szabályok között nem volt felfedezhető tartalmi konfliktus. Ebben a körben utal továbbá a Kúria arra, hogy a felperes által felülvizsgálati kérelmében hivatkozott közösségi ügyekben az Európai Közösségek Bírósága azt állapította meg, hogy az 65/2011/EK rendeleti szabályokkal összefüggésben megalkotott tagállami szabályok akadályozták a közvetlen hatályú közösségi rendeletek Közösségeken belüli egyidejű és egységes tartalmú érvényesülését, ezért azok nem csupán szükségtelenek, de a közösségi joggal ellentétesek is [C-39/72 ügy, 14-18. pontok; C-34/73 ügy, 10-11. pontok; C-50/76 ügy, 2-7. pontok, különösen 8. pont] voltak. A jelen esetben a Kúria az 2007. évi XVII. törvény 55. § (10) bekezdésében nem látott olyan jogalkotási elemet, amely az 65/2011/EK rendelet ellenében az Unió pénzügyi érdekei hatékony védelmének biztosításával ellentétesen szabályozna.

II. A felperes hivatkozott arra is, hogy a perbeli esetben az 65/2011/EK rendelet elsőbbsége, és közvetlen alkalmazása is jogsértő eredményre vezetne, mivel az 65/2011/EK rendelet szankciót megállapító szabálya az arányosság elvébe ütközően sérti a  USz. 4. cikk (3) bekezdését”(jelenleg hatályos megjelölést lásd feljebb), valamint a 19. cikk (1) bekezdését is. Álláspontja értelmében ezért

a Törvényszéknek, illetve a Kúriának előzetes döntéshozatali eljárással az Európai Bíróság-hoz kell fordulnia annak érdekében, hogy az Európai Bíróság állapítsa meg az 65/2011/EK rendelet 4. cikk 8. pontja érvénytelenségét, és ezzel perbeli alkalmazhatatlanságát.

A Kúria szükségtelennel tartotta, hogy a per tárgyalásának felfüggesztése mellett előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezzen az Európai Bíróság előtt.

Az Európai Bíróság korai gyakorlatában egyértelművé tette azt, hogy a tagállami bíró az Európai Bíróság előtti eljárás kezdeményezése nélkül is jogosult a közösségi (uniós) jogforrás érvényességét vizsgálni. A másodlagos jogforrások érvénytelenségét megállapító quasi alkotmánybírói hatáskörrel azonban csak az Európai Bíróság rendelkezik [C-314/85 ügy, 13-17. pontok, Foto-Frost² ügy].

Az Európai Bíróság az arányosság elvének (principe de proportionnalité, principle of proportionality) alapjogokat és alanyi jogokat érintő érvényesülésére a kitűzött cél és az annak eléréséhez szükséges jogkorlátozás összemérésével lát garanciát. Az Európai Bíróság által alkalmazott teszt értelmében a tilalmazó rendelkezésnek arányosnak és a legitim célhoz kötötten szükségesnek kell lennie. A jogalkotó kötelezettsége továbbá a korlátozás legenyhébb eszközét választani: az okozott hátrány nem lehet aránytalan az elérni kívánt célhoz képest (C-331/88, Fedesa-ügy, 13. pont). Megjegyzendő ugyanakkor az is, hogy az Európai Bíróság egyszerűsítette az arányossági tesztet akkor, amikor a közösségi jogalkotó jogalkotási hatáskörét nagyfokú diszkrecionalitás jellemezte: a Közös Agrár Politika területén az arányosság elvét érvényesülni látta akkor is, amikor az alkalmazott korlátozó eszköz nem minősült kifejezetten aránytalanoknak az elérendő célhoz képest [C-331/88, Fedesa-ügy 14. pont].

A Kúria a perbeli esetben figyelemmel volt a mezőgazdasági támogatások kialakított rendszerének az Unió Közös Agrár Politikáján belüli jelentőségére, az Unió -és a tagállamok -kölségvetési érdekeire, valamint arra a jogi tényre, hogy a támogatás megszerzésének lehetősége nem a felperes alapjoga, de az a felperest nem is alanyi jogként illeti meg. Az 65/2011/EK rendelet és nyomában az 2007. évi XVII. törvény vizsgált rendelkezése tagadhatatlanul represszív jellegű szankció, amely egyebekben nem egyedi eset a mezőgazdasági támogatások joganyagában. Ugyanakkor ebben az összefüggésben a szankció - mint jogi eszköz --alkalmazásának célja az uniós és tagállami források visszaélésszerű megszerzésének és felhasználásának megakadályozása. E cél legitim, az eléréséhez alkalmazott jogi eszköz pedig szükséges és nem minősül kifejezetten aránytalanoknak.

A kifejtett indokok alapján a Kúria nem látott ellentétet az 65/2011/EK rendelet 4. cikk 8. pontja valamint az arányosság elve között.

A Kúria kifejtett indokai alapján szükségtelenné ítélte úgy az alkotmánybírói eljárás mint az Európai Bíróság előtti eljárás kezdeményezését.

Kfv.I.35.347/2013/4.

A gazdasági esemény valós megtörténte esetén is megtagadható az áfa levonása, ha az alapul szolgáló számla hiteltelen, az nem a valós eseményről került kiállításra, a személyi és tárgyi összefonódás miatt megállapítható, hogy a befogadó részese volt az adókiátszásnak.

A perben a felek is hivatkoztak az Európai Unió Bírósága joggyakorlatára, benne a magyar ügyekben hozott döntéseire [C-80/11. és -C-142/11. számú egyesített (Mahagében-Dávid) ügyek], melyben azt mondta ki a Bíróság, hogy az adóhatóság feladata, hogy jogilag megkövetelt módon bizonyítsa azon objektív körülmények fennállását, amelyek alapján az a következtetés vonható le, hogy az adóalany tudta vagy tudnia kellett volna, hogy levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel az adó, illetőleg szolgáltató vagy értékesítési láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt. Ugyanakkor azon gazdasági szereplőknek, akik minden tőlük ésszerűen elvárható intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy az ügyleteik ne valósítsanak meg adókiátszást, annak kockázata nélkül kell, hogy bízzanak ezen ügyletek jogszerűségében, hogy elveszítik az előzetesen felszámított HÉA levonáshoz való jogukat. Hogy melyek ezek az ésszerűen

elvárható intézkedések, azt az az adott ügy körülményei határozzák meg, az ítélet csupán általános jelleggel és példálózóan sorolta fel a vizsgálandó körülményeket.

Jelen perben az adóhivatal nem vitatta, hogy az állványok léteztek, a lízingelt gép létezett és hogy az építési, szerelési, bontási munkákat elvégezték, csupán azt mondta ki, hogy a gazdasági esemény nem azok között a felek között és nem úgy történt, ahogy azt a számla mutatja. Lényegében ez egy kvázi egyszereplős” ügylet volt, egységes gazdasági tevékenység, melyet egy eszközparkkal és azonos dolgozói körrel bonyolítottak, az alvállalkozói számlákon keresztül történt átfuttatásuk” az áfa levonhatóságát célozta. Osztotta a Kúria az adóhatóság álláspontját abban, hogy az adózónak a számlakiállító körüli szabálytalanságról tudnia kellett, mert ezt objektív tények támasztják alá. Nem osztotta ugyanakkor azt az ítéleti megállapítást, hogy a hatóság ne vehetett volna figyelembe olyan információkat, melyek már 2008-ban, tehát a vizsgálati időszakban is fennálltak, csupán azért, mert azok az eljárás későbbi szakaszában váltak ismertté. Azt pedig maga az első fokú bíróság sem vitatta, hogy az adóhatóság által az alvállalkozókkal kapcsolatosan rögzített megállapítások nem vitásan fennálltak. Valójában az első fokú ítélet csak arra alapoz, hogy erről az adózónak nem volt tudomása, ugyanakkor a tények ennek az ellenkezőjét támasztják alá.

Kfv.I.35.349/2013/4.

Amennyiben a gazdasági esemény nem vitatott megtörténte ellenére az adóhatóság a számla hiteltelensége okán az áfalevonást megtagadja, objektív alapú tényekkel kell alátámasztania, hogy a szabálytalanságról a számlabefogadó tudott. Az, hogy mely körülmények relevánsak a kellő körülmétekintés körében, az adott ügyben egyedileg vizsgálandó.

A fentiekben említett C80/11. és C142/11. egyesített ügyekben egyebek mellett rögzítette az Európai Unió Bírósága, hogy egy adott esetben a HÉA levonási jogát gyakorolni kívánó adóalanytól az arról való meggyőződés érdekében ésszerűen elvárható intézkedések, hogy az általa teljesített ügyletekkel nem vesz részt az értékesítési láncban korábban eljáró gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban, alapvetően az adott ügy körülményeitől függenek. Az adóhatóság ugyanakkor általános jelleggel nem követelheti meg a HÉA levonási jogát gyakorolni kívánó adóalanytól, hogy az arról való meggyőződés érdekében, hogy a korábban teljesített ügyletekkel kapcsolatban nem történt szabálytalanság vagy csalás, ellenőrizze, hogy az e jog gyakorlásának alapjául szolgáló termékekre és szolgáltatásokra vonatkozó számla kibocsátója adóalanyának minősül-e, rendelkezik-e a szóban forgó termékekkel és képes-e azok szállítására, illetőleg, hogy HÉA bevallási és fizetési kötelezettségének eleget tesz-e vagy másfelől, hogy e vonatkozásban rendelkezzen iratokkal.

A Kúria rögzíti, hogy a közigazgatási perben az első fokú bíróság az adóhatósági határozat törvényességét vizsgálja felül a kereseti kérelemben foglalt keretek között. A Kúria pedig a felülvizsgálati kérelem keretei között rendkívüli jogorvoslati eljárásban az első fokú jogerős ítélet törvényességét vizsgálja. Jelen esetben a Kúria azt állapította meg, hogy az adóhatóság nem vitatta, hogy volt áru, azaz ténylegesen volt gazdasági esemény. Az adólevonást azzal utasította el, hogy a számlakibocsátó nem rendelkezhetett a leszámlázott árualap tulajdonjogával, az nem volt a sajátja, és ezt az adózó kellő körülmétekintés esetén észlelhette volna. Helyesen hivatkozott az első fokú bíróság arra, hogy a kellő körülmétekintés körében felsorakoztatott körülmények nem elégítik ki az Európai Unió Bírósága és az ennek nyomán kialakult hazai bírói gyakorlat követelményeit. Az elsőfokú bíróságnak a jogerős másodfokú határozat tartalmát kellett vizsgálnia. Hiába hivatkozott a határozat az aprólékosan feltárt tényállásra, támasztotta alá számos részletre rávilágítással, hogy miért nem lehetett az áru a beszállító tulajdona, de azt nem tudta igazolni, hogy erről az adózó tudott.

Kétségtelen ugyan, hogy az első fokú ítélet jogi indokolási részében a hazai jogszabályokat nem tüntette fel, de azokra a tényállás megállapítás keretében hivatkozott, így ez nem olyan súlyú eljárási szabálysértés, amely az ügy érdemére kihatással lenne. Azt helyesen állapította meg az első fokú bíróság, hogy az Európai Unió Bíróságának a magyar bíróságokra kötelezően alkalmazandó joggyakorlata szerint azon körülmények, amiket az adóhatóság az adózó terhére írt a kellő körülmétekintés keretében nem relevánsak.

Kfv.V.35.370/2013/7.

Tényleges teljesítés hiányában, valótlan, fiktív bizonylatok alapján az adólevonási jog nem gyakorolható.

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 203. cikkét az EUB ítéleteiben kifejtettek értelmében akként kell értelmezni, hogy annak a személynek, aki a HÉA-t (áfát) tüntet fel a számlán, azt az adóköteles ügylet tényleges megvalósulásától függetlenül meg kell fizetnie. Önmagában abból a körülményből, hogy az adóhatóság az e számla kibocsátójának címzett adó-ellenőrzési határozatban nem helyesbítette az általa bevallott adót, nem lehet arra következtetni, hogy e hatóság elismerte volna, hogy az említett számla valós, adóköteles ügyleten alapulna (C-642/11 és C-643/11. számú ítéletek). Az áfát tehát a közösségi joggal összhangban álló Áfa tv. 55.§ (2) bekezdése szerinti szabályozás értelmében az adóköteles ügylet tényleges megvalósulásától függetlenül meg kell fizetni, és ez a kötelezettség nem minősül olyanak, amely fizetendő összegnek szankciós jelleget kölcsönözne.

Az adóhatóság tehát jogszerűen járt el akkor, amikor az adózó által bevallásban szerepeltetett fizetendő adó tekintetében nem tett megállapítást. Az adólevonási jog azonban nemcsak a nemzeti jogszabályok, hanem az Irányelv 63. és 167. cikke értelmében is csak a valós ügyletekhez, a tényleges teljesítéshez kapcsolódik. Az adózót ezért az ügyletek fiktivitása miatt, a valóságban meg nem történt beszerzések után nem illeti meg az adólevonási jog, és ennek jogszerű következménye a határozatok által terhére megállapított adókülönbözlet.

Kfv.III.37.399/2013/6.

A járványügyi ellenőrzés eredményeként a hatóság a megelőzés és elővigyázatosság alapelveinek érvényre juttatása érdekében akkor is rendelkezhet a vizsgálat élelmiszer teljes mennyiségének megsemmisítéséről, ha nem bizonyított azok egész mennyiségi fertőzöttsége.

A perben rendelkezésre állt iratanyagból egyértelműen megállapítható volt, hogy a járványügyi vizsgálat során folytatott laboratóriumi ellenőrzés a felperes által készített zakuszka felbontott üvegeiben állapította meg a botulinum-toxin jelenlétét, amely L. fertőzéses megbetegedését okozta. Ezen eredmény birtokában az alperesi hatóságnak intézkedési kötelezettsége állt fenn, először a még fellelhető készlet forgalmazását és fogyasztását tiltotta meg, majd pedig a házi készítésű zakuszka élelmiszer megsemmisítését rendelte el.

A hatóság által tett megállapítások, a laboratóriumi vizsgálati eredmény megalapozta ezen intézkedést. Az 1991. évi XI. törvény 11. § (2) bekezdés c) pontja a súlyos vagy tömeges egészségkárosodás megelőzése érdekében rendelkezik az egészségre ártalmas tárgyak vagy anyagok használatának forgalmazásának megszüntetése, szükség esetén megsemmisítése tárgyában. A perben vizsgált ügyben, a már bizonyítottan megtörtént fertőzést követően a további egészségkárosodás megelőzése érdekében kellett intézkednie a hatóságnak. A megsemmisítés elrendelése nem kívánta meg annak bizonyítottságát, hogy valamennyi üveg fertőzött. Az egyértelműen igazolható volt, hogy a vizsgálatot elindító fertőzés okozója a felperes által készített zakuszka volt, abban talált a laboratórium mérgeanyagot, ez elégséges alap volt ahhoz, hogy az egyidejűleg azonos körülmények között legyártott teljes készlet megsemmisítéséről rendelkezzen a hatóság, az esetlegesen a továbbiakban bekövetkező egészségkárosodás megelőzése érdekében. Ez az intézkedés összhangban állt a jogalkotó által a népegészségügyi hatóságra kógens jogszabályi rendelkezéssel ruházott, a közérdekét szolgáló feladat és hatáskörrel, másrészt az Európai Unió fogyasztóvédelmi alapelveivel, úgy mint az elővigyázatosság avagy megelőzés elvével.

Kfv.V.35.009/2014/4.

A nemzeti szabályozás túllép az adócsalás megelőzésére irányuló cél eléréséhez szükséges mértéken, ha az adózót pusztán a kiléptetési határidők túllépése miatt fosztja meg az adómentességtől.

A 2006/112/EK irányelv 146. cikk (1) bekezdés b) pontja szerint a tagállamok mentesítik az adó alól a megrendelő által vagy nevében az Unión kívülre feladott, vagy fuvarozott termékek értékesítését. E rendelkezést a 2006/112/EK irányelv 14. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben kell értelmezni, mely szerint termékértékesítés a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel. Az 2006/112/EK irányelv 146. Cikk (1) bekezdés b) pontja nem ír elő olyan feltételt, mely szerint az exportra szánt termékeknek meghatározott határidőn belül el kell hagynia az Unió területét, ahhoz, hogy a termékértékesítés kapcsán az export adómentesség alkalmazható legyen.

A C-563/12. számon hozott ítélet értelmében az exportértékesítésnek minősítés nem függhet valamely meghatározott határidő tiszteletben tartásától, amelyen belül az érintett terméknek el kell hagynia az Unió vámterületét, és amelynek figyelmen kívül hagyása azzal a következménnyel jár, hogy megfosztja az adóalanyt az export-adómentességtől (27. pont). A tagállamok a harmadik országokba irányuló export terén érvényesülő kereskedelmi gyakorlat figyelembe vételével ésszerű határidőt meghatározhatnak annak ellenőrzésére, hogy az export-értékesítés tárgyát képező termék ténylegesen elhagyta-e az Uniót. Az ilyen határidő azonban, amelynek lejárta lehetővé teszi az exportra szánt termék értékesítésének megadóztatását nem lépheti túl a cél eléréséhez, az adócsalás, az adókikerülés és visszaélés elkerülésének megakadályozásához szükséges mértéket (35-36. pontok). Az a tény, hogy az exportra szánt termék értékesítése adóköteles, amennyiben az érintett termék nem hagyta el az Unió területét a nemzeti szabályozásban előírt határidőkön belül önmagában nem jár azzal a következménnyel, hogy a szabályozás aránytalan lenne. Az exportra szánt termék értékesítése azonban főszabály szerint akkor adóztatható meg, ha az ügylet nem teljesíti az alkalmazandó nemzeti szabályozásban előírt ésszerű határidőn belüli feltételeket (37. pont).

A Kúria az előzőekben részletezettekre, és a C-563/12. számon hozott ítélet 38-42. pontjaiban rögzítettekre figyelemmel rámutatott arra, hogy jelen ügyben a felek között nem volt vita a tekintetben, hogy az exportra szánt termékek elhagyták az Unió vámterületét, megvalósultak az 2006/112/EK irányelv 146. cikk (1) bekezdés b) pontjában rögzített feltételek. az adózó terhére csak és kizárólag a nemzeti jogszabályban rögzített három hónapos, illetve 90 napos határidő túllépés állapítható meg, és jelen ügyben e nemzeti jogszabályok alkalmazása azzal a következménnyel járna, hogy véglegesen megfosztaná az adózót az értékesítés adómentességétől. Ez utóbbi megállapításnak az indoka az, hogy az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 49. §-a szerinti önellenőrzési jogot az adózó már nem gyakorolhatja, mert a keresettel támadott határozatok ellenőrzéssel lezárt időszakra vonatkozó érdemi döntések. az adózó javára korrekciót már az adóhatóság sem végezhet el, mivel ezt az Art. 115. §-a egyértelműen kizárja. Nem kerülhet sor ugyanis ismételt ellenőrzésre, ha a korábbi ellenőrzés eredményeként hozott adóhatósági határozatot bíróság felülvizsgálta (Art. 115. § (4) bekezdése). Jelen ügyben az Art. 124/C. § sem alkalmazható, mivel az EUB nem állapította meg az adófizetési kötelezettséget előíró jogszabály Európai Unió kötelező jogi aktusába ütközését a döntés kihirdetéséhez képest visszamenőleges hatállyal.

Az ügy érdemi eldöntésénél nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a régi és új Áfa tv. perben vitatott rendelkezései - anyagi jogi jogszabályi rendelkezésként - jogvesztő határidőt tartalmaznak és csupán 2014. január 1-től alkalmazható az új Áfa tv. 98. § (5) bekezdése, amely lehetőséget ad arra, hogy ha/és amennyiben a termékértékesítés kizárólag a kiléptetésre előírt határidő túllépése miatt nem lenne adómentes, de az értékesítéstől számított 360 napon belül a termék mégis kiléptetésre kerül Unión kívülre, akkor adómentességet élvezhessen, azáltal, hogy az adóalany csökkentheti a fizetendő adóját a korábban ezen értékesítés után megfizetett, bevallott adó összegével, amihez szükséges az ügylet teljesítését tanúsító számla megfelelő módosítása is.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a C-563/12. számon hozott ítélet 40-42. pontjai egyértelműen és világosan rögzítik az EUB jogi álláspontját, mely szerint az előzetes döntéshozatali eljárás alapjául szolgáló ügyben - mivel teljesültek az export adómentességi feltételek, így többek között az is, hogy az érintett termék elhagyta az Unió vámterületét --a határidővel kapcsolatos szabályozás túllép az adókikerülés, adócsalás megelőzésére irányuló célok eléréséhez szükséges mértéken. Ezért jelen ügyben csak bírói döntés biztosíthatja a nemzeti jog és joggyakorlat közösségi, uniós joggal és joggyakorlattal való összhangját, az adómentesség alkalmazását, azt hogy az adózó véglegesen ne kerüljön megfosztásra értékesítési adómentességétől, hiszen esetében nem állt fenn az adócsalás, adókikerülés veszélye.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Ismet Haxhia és Jaho Mulosmani Albánia elleni ügyei (29.861/03 és 29864/03. számú ügyek)²¹

Az első ügy kérelmezője Bajram Curri, egy északkelet-albániai város közlekedési rendszetének vezetője, míg a második ügy kérelmezője annak közrendvédelmi vezetője volt. Az első kérelmező jelenleg 20 éves, a második kérelmező életfogytiglani szabadságvesztés-büntetését tölti.

1998. szeptember 12-én este Azem Hajdarit, a Demokrata Párt egy országgyűlési képviselőjét és egyik agyonlőtték, másik testőre súlyosan megsérült a lövöldözésben. Közvetlenül a merénylet után a Demokrata Párt akkori elnöke, Sali Berisha nyilvánosan megvádolta a második kérelmezőt a gyilkosság elkövetésével.

A második kérelmezőt 1999 decemberében megvádolták azzal, hogy részt vett a gyilkosságban vagy megszervezte azt; 2001 májusában őrizetbe vették. Az első kérelmezőt 2001 januárjában tartóztatták le, és két rendbeli emberölés és egy rendbeli emberölés kísérletével vádolták meg. Az eljáró bíróság számos tanút kihallgatott a gyilkossággal kapcsolatban, köztük egy olyan tanút, aki szabadságvesztését töltötte Olaszországban, és akit video-kapcsolat útján hallgatott ki. Az eljáró bíróság 2002. április 29-én meghozott ítéletében a vádat jogilag átminősítette politikai okból, előre kitervelten elkövetett emberölésről bosszúból elkövetett, előre kitervelt emberölésre. A második kérelmezőt bűnösnek találta a képviselő és testőre megölésében, míg az első kérelmezőt bűnsegédként és felbujtóként elkövetett emberölésben. Mindkét ítélet egyebek mellett számos tanú vallomása alapján, ideértve a második kérelmező ügyében egy szemtanút is. Mindkét kérelmező ítéletet hatályában fenntartotta a Legfelsőbb Bíróság 2003 februárjában, továbbá az Alkotmánybíróság 2003. július 9-én.

A kérelmezők – az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésére és 3. cikkének a) és d) pontjára hivatkozással – azt sérelmezték, hogy az ellenük lefolytatott eljárás nem volt tisztességes.

Nevezetesen azt állították, hogy az albán bíróság olyan bizonyítékokat fogadott el, amelyeket törvénytelenül szereztek be, mint például az egyik tanú videó-kapcsolat útján tett vallomása, és hogy határozatuk nem volt kellőképpen megalapozott. Azt is állították, hogy védőiknek nem volt kellő idejük az ügyiratok tanulmányozására, és nem férhettek hozzá annak valamennyi iratához. Azt is sérelmezték, hogy az ellenük emelt vádat átminősítették anélkül, hogy elegendő időt adtak volna nekik a felkészülésre. Az első kérelmező azt is sérelmezte, hogy nem volt lehetősége keresztkérdéseket feltenni az egyik tanúnak, míg a második kérelmező azt, hogy az albán bíróságok nem voltak képesek megidézni Sali Berishát tanúnak.

A kérelmezők védőik ügyiratokhoz való hozzáférésevel kapcsolatos panaszát illetően a Bíróság észlelte, hogy az első kérelmező elleni vádirat benyújtását követően védőjének hozzáférést biztosítottak a terjedelmes nyomozati iratokhoz. Az első tárgyaláson az eljáró bíróság helyt adott a védő kérelmének, amelyben az ügyiratok tanulmányozásához szükséges idő meghosszabbítását kérte. A második kérelmező eleinte magát védte, bár tájékoztatták arról, hogy joga van védőt meghatalmazni. Az eljáró bíróság utóbb elfogadta az általa választott védő meghatalmazását, aki kérte az eljárás folytatását, miután áttanulmányozta az ügy anyagának egy részét.

Ami az állítólag jogellenesen megszerzett bizonyítékok befogadását illeti, a Bíróság megállapította, hogy az eljáró bíróság két tanú vallomását – az egyik a videó-kapcsolat útján tett vallomás volt – elutasította, mert ellentmondásosak voltak és nem voltak hihetőek, és nem is hivatkozott rájuk. Az első

²¹ Az ítéletek 2014. január 8-án váltak véglegessé.

kérelmező ezen túlmenően szabadon mondott le arról a jogáról, hogy részt vegyen azon a tárgyaláson, ahol a tanút video-kapcsolat útján hallgatták meg.

A Bíróság ítélkezési gyakorlatában elfogadta, hogy a bűncselekmény átminősítése nem csorbítja a védelemhez való jogot, ha a vádlottnak a jogorvoslati eljárásban elégséges lehetősége van a védekezésre. A fellebbezési eljárásban mind az első, mind a második kérelmező támadta a bűnösség megállapítását és a bűncselekmény átminősítését, de az illetékes bíróság, miután megvizsgálta előadásaikat, elutasította azokat. Továbbá mindkét kérelmező abban a helyzetben volt, hogy számíthatott az ellenük felhozott vád átminősítésére, különös tekintettel az ügyész utolsó beadványára. Ezen felül a fellebbezési eljárásban megfelelő idő és lehetőség állt rendelkezésükre, hogy az átminősített vádak elleni védekezésre felkészüljenek.

Ami a második kérelmező azon panaszát illeti, hogy az albán bíróságok elmulasztották kihallgatni Berisha urat tanúként, a Bíróság megjegyezte, hogy Berisha úr nem volt szemtanúja a gyilkosságnak. A közvetlenül a merénylet után tett nyilvános kijelentését nem használták fel bizonyítékként az eljárásban, még kevésbé hivatkozott arra a bíróság. A második kérelmező ezért nem mutatta ki, hogy miért lett volna Berisha úr jelenléte döntő jelentőségű. Ezen túlmenően második kérelmező bűnösségét négy tanú megerősítő vallomása alapján állapították meg. A Bíróság nem talált önkényességet a bizonyítékok értékelésében.

Az első kérelmező bűnösségének megállapítása három tanú vallomásán alapult. A másodfokú bíróság újra megnyitotta a bizonyítást, és a kérelmező további okiratok bizonyítékkénti előterjesztése iránti indítványai közül egyeseknek helyt adott, másokat elutasított. A Bíróság hangsúlyozta, hogy a nemzeti bíróságok a bizonyítékok befogadásában mérlegelési jogkört élveznek, és nem lehet szemrehányást tenni nekik azért, amiért elutasították az első kérelmező egyes indítványait, ha úgy ítélték, hogy elegendő bizonyítékkal rendelkeznek az ügy eldöntéséhez.

A Bíróság a fentiekre tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmezők ellen az albán bíróság előtt folyó eljárás, az eljárások egészét tekintve, nem mutatták a tisztességtelenség semmilyen jelét, ezzel összhangban sem az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdését, sem az Egyezmény 6. cikke 3. bekezdését nem sértették meg.

2. Mihai Vlad és mások Románia elleni ügye (40.756/06, 41.508/07, 50.806/07. számú ügyek)²²

Az első kérelmezőt 1994. január 30-án vették őrizetbe előre kitervelten elkövetett emberölés vádjával. 12 év során négy alkalommal ítélték el ugyanazon bűncselekmény elkövetése miatt. A fellebbezési bíróság háromszor helyezte hatályon kívül az elsőfokú ítéletet, végül 2006. áprilisában helybenhagyták az elsőfokú határozatot.

A második kérelmező 1997. márciusában értesült arról, hogy nagynénje keresetet indított a közösen megörökölt ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése iránt. Többszöri halasztást és kétszeri újratárgyalást követően 2006. júniusában a nagynénje keresete részben eredményre vezetett. Egy végrehajtási kifogás okán azonban az eljárás jelenleg is folyamatban van, 16 évvel az ügy megindítását követően.

A harmadik kérelmező ellen 1998. júniusában indult eljárás hivatali visszaélés gyanúja miatt. Az ügy – számos halasztást és újratárgyalást követően – csupán 2007. májusában, 9 év után, fejeződött be.

A kérelmezők – az Egyezmény 6. Cikk 1. bekezdésére hivatkozással – sérelmezték, hogy a román bíróságok előtt folyó eljárások eltúlzott időtartamát. A második és harmadik kérelmező – az Egyezmény 13. Cikkére hivatkozással – azt is sérelmezte, hogy a román jogszabályok nem biztosítottak számukra hatékony jogorvoslatot az eljárások elhúzódásával szemben.

A kérelmet az első kérelmező 2006. október 5-én, a második kérelmező 2007. szeptember 14-én, a harmadik kérelmező 2007. november 9-én nyújtotta be az Európai Emberi Jogi Bírósághoz.

²² Az ítélet 2013. február 26-án vált véglegessé.

A Bíróság kiemelte, hogy az első kérelmező esetében a bírósági eljárás 12 évig, 2 hónapig és 6 napig tartott; ezen idő alatt – pótnyomozás elvégzése végett - 3 alkalommal utalták vissza a vádhatóságnak az ügyet, és a halasztásoknak az volt az oka, hogy a hatóságok elmulasztották benyújtani a szükséges okiratokat vagy beszerezni a szakvéleményeket. A második kérelmezőt érintő eljárás közel 16 éve folyik, és jelenleg is folyamatban van. Az ügy nem különösebben bonyolult, a késedelem abból adódott, hogy az ügyet a román bíróságok nem kezelték megfelelően, ami számos eljárási hibát eredményezett. Végül a harmadik kérelmező ügye 9 éven keresztül folyt. Ez az ügy sem volt különösképp bonyolult, és bár a bíróság a tárgyalást körülbelül 40 alkalommal halasztotta el, hogy a hatóságok benyújtsák az okiratokat, vagy hogy a felek szabályszerűen legyenek megidézve, a román Kormányzat meg sem kísérelte igazolni a halasztásokat.

A fentiek folytán a Bíróság úgy találta, hogy az eljárás hossza mindegyik kérelmező ügyében eltúlzott volt, és nem felelt meg az Egyezmény 6. cikkében rögzített „ésszerű idő” követelményének.

A román Kormányzat jelezte, hogy számos ponton módosították a nemzeti rendszert, ami azt jelenti, hogy most már hatékony jogorvoslat áll rendelkezésre az eljárások elhúzódása ellen. A Bíróság figyelembe vette a 2010-ben elfogadott új Polgári Perrendtartást, amely 2013. februárjában lépett hatályba, és a román Kormányzatnak azt az állítását, hogy az utóbbi időben számos ügyből kitűnően a peres felek az eltúlzott időtartamú perek miatt kártérítésre tarthatnak igényt Romániában. A Bíróság azonban úgy találta, hogy a Kormányzat egyetlen olyan konkrét esetet sem hozott fel, amely azt mutatta volna, hogy most már az állításnak megfelelően a peres felek rendelkezésre áll egy hatékony jogorvoslat, és mind a jogszabályi változások, mind az új Polgári perrendtartás azt követően lépett hatályba, hogy a bíróságok a harmadik és második kérelmezőt érintő eljárás nagyobb részét már lefolytatták. Ennélfogva helyt adott azon panaszuknak, hogy nem állt rendelkezésükre hatékony jogorvoslat az ügyük elbírálásához igénybe vett eltúlzott hosszával szemben.

A Bíróság már 200 ügyben állapította meg, hogy a román bíróságok polgári, illetve büntető ügyekben nem tartották be az ésszerű időn belül történő befejezés követelményét, és további 500 hasonló ügy van még folyamatban. A Bíróság úgy ítélte, hogy ez egy rendszerszintű probléma meglétére utal. A Románia által a kérdés megoldása érdekében tett előremutató lépések ellenére a Bíróság úgy találta, hogy a probléma kezelését célzó összehangolt és hosszútávú intézkedéseket folytatni kell a Miniszteri Bizottság felügyelete alatt. A Bíróság arra bátorította a román Kormányzatot, hogy az ésszerű időn belül lefolytatott, tisztességes eljáráshoz való jogot akár a meglévő jogorvoslati lehetőségek hatályának módosításával, akár olyan új, jogorvoslati lehetőségek bevezetésével biztosítsa, mint egy célzott és világosan szabályozott kártérítési igény.

A Bíróság az első kérelmező javára 3,600,-Euro, a második kérelmező javára 7,800,-Euro, míg a harmadik kérelmező részére 2,340,-Euro nemvagyoni kártérítést ítélt meg.

3. Österreichische Vereinigung zur Erhaltung, Stärkung und Schaffung eines wirtschaftlich gesunden land- und forstwirtschaftlichen Grundbesitzes Ausztria elleni ügye (39534/07. sz. ügy)²³

A kérelmező – az Osztrák Egyesület a Gazdaságilag Egészséges Mezőgazdasági és Erdészeti Földtulajdon Megőrzéséért, Megerősítéséért és Megteremtéséért – egy Ausztriában bejegyzett, bécsi székhelyű egyesület, melynek célja az erdő- és mezőgazdasági földtulajdon-átruházás társadalomra gyakorolt hatásának kutatása és a termőföldek átruházásával kapcsolatos jogszabálytervezetek véleményezése.

A kérelmező 2005-ben – vállalva a felmerülő költségek megtérítését – két alkalommal fordult az ingatlan-tulajdon átruházásáról szóló tiroli törvény értelmében az erdő- és mezőgazdasági földterületek átruházásának jóváhagyásáért felelős Tiroli Ingatlanátruházási Bizottsághoz (a továbbiakban: Bizottság) annak érdekében, hogy egyes, a kérelemben megjelölt időszakokban (2005 januárja óta, illetve 2000 januárja óta) meghozott határozatait anonimizált formában adja ki az egyesület részére, azonban mindkét kérelmét elutasították. A Bizottság második, 2005 októberében meghozott határozatában kimondta, hogy a kérelmező állításával ellentétben a kérés nem tartozik a

²³ Az ítélet 2014. február 28-án vált véglegessé.

közérdekű adatokhoz való hozzáféréséről szóló tiroli törvény hatálya alá, illetve még ha a hatálya alá tartozna is, a hatóság a törvény értelmében nem köteles a kért információ kiadására, ha ez olyan nagy mértékben igényelne erőforrásokat, hogy az a hatóság működésére is kihatna.

A kérelmező az Alkotmánybíróságnál és a Közigazgatási Bíróságnál is eljárást kezdeményezett. Az utóbbi elutasította a kérelmet, kimondva hatáskörének hiányát. Az Alkotmánybíróság kezdetben megtagadta, hogy érdemben foglalkozzék az ügygel, mivel az eleve sikertelennek látszott, és nem volt kizárva a Közigazgatási Bíróság hatásköréből. Miután a kérelmező újabb kérelmet nyújtott be a két bíróság közti negatív hatásköri összeütközés tárgyában való döntéshozatal iránt, az Alkotmánybíróság határozatában megállapította a hatáskörét az ügy elbírálására, majd az ügy érdemében 2011. december 2-án meghozott határozatával a kérelmet elutasította.

A kérelmező – az Egyezmény 10. cikkére hivatkozással – sérelmezte, hogy a Bizottság nem biztosított hozzáférést a határozataihoz, továbbá – az Egyezmény 13. cikkére hivatkozással – azt, e jogsértéssel szemben nem állt rendelkezésére hatékony jogorvoslat.

A Bíróság megállapította, hogy a Bizottságot létrehozó ingatlan-tulajdon átruházásáról szóló tiroli törvény közérdekű célokat, nevezetesen a föld erdő- és mezőgazdasági célokra való megőrzését és a nyaralók elszaporodásának megakadályozását szolgálja. A kérelmező tehát közérdekű információk törvényes gyűjtésében vett részt. Következésképp az, hogy a Bizottság elutasította a határozatainak kiadása iránti kérelmet, a 10. cikk szerinti információkhoz való hozzáféréshez fűződő jogába való beavatkozásnak minősül.

A Bíróság elfogadta, hogy a határozatok kiadásának megtagadása a 10. cikk értelmében „törvényben meghatározott” korlátozás volt, amennyiben a Bizottság a közérdekű adatokhoz való hozzáféréséről szóló tiroli törvény vonatkozó rendelkezéseire hivatkozott. A Bíróság abban is egyetértett az osztrák Kormányzattal, hogy a kérelmező jogainak korlátozása mások jogai védelmének törvényes célját szolgálta.

Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy az osztrák hatóságok által a kérelmező kérelme elutasításának indokául felhozott érvek érdemiek és elégségesek voltak-e az adott körülmények között, a Bíróság különösen azt az érvet vizsgálta meg, amely szerint a kérelem teljesítése jelentős forrásokat igényelt volna, és ez által veszélyeztette volna a Bizottság munkáját. Megjegyezte azonban, hogy bár a kérelmező a másolatkészítés és a postai kézbesítés költségének megtérítését felajánlotta, a Bizottság a kérést feltétel nélkül utasította el. Továbbá, figyelembe véve, hogy a Bizottság olyan hatóság, amely polgári jogi jogvitákat dönt el, a Bíróság meglepőnek találta, hogy a Bizottságnak egyetlen határozata sem került közzétételre, például elektronikus adatbázisban. Következésképp a Bizottság által jelzett nehézségek nagy része, amelyeket a nagyszámú határozat másolatának kiadása eredményezne, abból a döntéséből fakad, hogy egyetlen határozatát sem teszi közzé. A Bíróság megjegyezte továbbá, hogy a kérelmező a hasonló határozatok anonimizált másolatait minden más osztrák tartomány Ingatlanügyi Bizottságától különösebb nehézségek nélkül megkapta.

A fentiek alapján a Bíróság úgy találta, hogy azok az indokok, melyekre az osztrák hatóságok a kérelmező kérésének elutasítását alapították, érdemiek voltak ugyan, de nem elégségesek. Bár nem feladata a Bíróságnak annak meghatározása, hogy a Bizottságnak milyen módon biztosítsa a határozataihoz való hozzáférést a kérelmező számára, úgy ítélte meg, hogy a teljes elutasítás az elérni kívánt törvényes céllal aránytalan volt. A Bizottság a saját döntése alapján a határozatai tekintetében információs monopóliumot hozott létre, ezáltal lehetetlenné tette a kérelmező számára, hogy kutatást végezzen a kilenc osztrák tartomány egyikében, és érdemben részt vegyen az ingatlanátruházásra vonatkozó tiroli jogszabályok javasolt módosításaival kapcsolatos jogalkotási eljárásban. Mindezek alapján a Bíróság megállapította a 10. cikk megsértését.

A Bíróság megállapította, hogy az osztrák alkotmánybíróság eltért korábbi, az ügy elbírálását megtagadó döntésétől, amikor mégis elbírálta a kérelmező kérelmét, így a 13. cikkben foglaltaknak megfelelően hatékony jogorvoslati lehetőség állt a kérelmező rendelkezésére az Egyezmény 10. cikkében biztosított joga tekintetében. Mindezek alapján a 13. cikk megsértésére nem került sor.

A kérelmező vagyoni vagy nemvagyoni kár megtérítése iránti igényt nem terjesztett elő.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bpkf.I.85/2014/6.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága határozatainak és a következetes bírói gyakorlatnak megfelelően, az ügy konkrét körülményeinek vizsgálata (BH. 2009/7.) alapján okszerűen állapította meg az ítélőtábla, hogy a terhelt tekintetében az előzetes letartóztatás Be. 327. § (2) bekezdése és 129. § (2) bekezdése d) pontja szerinti oka egyaránt fennáll. Ennek során azt is megfelelően figyelembe vette, hogy az e körben hozott döntések nem csak olyan körülményekre alapozhatók, amelyek a bizonyosság erejével megállapíthatóak. Elégséges az is, ha a döntés olyan adatokon alapul, amelyek tényszerűsége más adattal alátámasztott és ez ésszerű érvet szolgáltat arra a következtetésre, hogy e kényszerintézkedés alkalmazása a törvény céljai érdekében szükségszerű, célszerű (BH. 2012.285.).

A vádlottal szemben nem jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetés 10 évet meghaladó tartamára figyelemmel -- a vádlottnak az ügyben feltárt személyi és családi körülményei, így két kiskorú gyermeke volt, és feleségének igazolt betegségei mellett is - szökésétől, elrejtőzésétől a Kúria álláspontja szerint is tartani kell.

A Legfőbb Ügyészség által becsatolt határozatok kiadmányából megállapíthatóan a rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Törvényszék 2013. november 22-én meghozott 20.B.107/2012/160. számú végzéssel a vádlott előzetes letartóztatását megszüntette, egyben nyomkövető technikai eszközzel történő ellenőrzés melletti házi őrizetét rendelte el. Az Ítélőtábla azonban a 2014. január 21. napján meghozott 3.Bkf.11.655/2013/5. számú végzésével az ügyészi fellebbezésnek helyt adva a végzést megváltoztatta, és az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig a vádlott ismételt előzetes letartóztatását rendelte el. Megállapította azt is, hogy annak fogamatba vételére a jelen ügygel kapcsolatos másodfokú eljárásban alkalmazott előzetes letartóztatás megszüntetése esetén kerülhet sor. Ezen adatokra tekintettel helytállóan hivatkoztak a fellebbezések arra, hogy az előzetes letartóztatás megszüntetése mellett a másik ügyben nyomkövetővel történő ellenőrzés melletti házi őrizet alkalmazására került sor, és 2013. december 18-ig, amíg a vádlott előzetes letartóztatását ezen ügyben ismételten fogamatba nem vették, a vádlott annak szabályait nem szegte meg. Mindez azonban a szökés, elrejtőzés veszélyét, különös tekintettel arra, hogy a másik ügyben is elrendelést nyert az előzetes letartóztatása, nem teheti kétségesé.

Ezen túlmenően az ítélőtábla által hivatkozott körülményekre tekintettel, a többszörös visszaeső, a vád tárgyává tett cselekményét a nem jogerős ítélet felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje, és ellene folyamatban lévő másik büntetőeljárás hatálya alatt elkövető vádlottnál fennáll a bűnismétlés konkrét veszélye is.

Óvadék letételére pedig jelen esetben nem kerülhet sor, óvadék kizárólag a Be. 129. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott előzetes letartóztatási ok esetén alkalmazható (BH 2012/116.).

A kifejtetteknek megfelelően okszerűen rendelte el az ítélőtábla a vádlott előzetes letartóztatását. Enyhébb kényszerintézkedés az e körben folytatott vizsgálat eredményeként (BH 2007/216.) a Kúria álláspontja szerint sem indokolt.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Pfv.IV.21.471/2013/5.

A rendőrség szükségtelen és aránytalan intézkedése az ellenállást nem tanúsító felperesekkel szemben, megalapozza a Ptk. 76. §-a alapján a felperesek személyhez fűződő jogai megsértésének megállapítását.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76. §-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - többek között - a személyes szabadság jogellenes korlátozása és az emberi méltóság megsértése. Az emberi méltóság megsértésére alapított jogok védelmét általában a személy ellen irányuló, indokolatlanul durva, megalázó, az egyént emberi mivoltában sértő magatartás vagy eljárás alapozza meg.

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése fogalmazza meg az arányosság követelményét, amely szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. A rendőrség intézkedése, kényszerítő eszköz alkalmazása során minden esetben az ügy konkrét körülményeinek mérlegelésével, az adott elkövetői magatartás figyelembe vételével, egyediesített módon kell a döntést meghozni. A szabálysértés alapos gyanúja, konkrét mérlegelés alapjául szolgáló tények nélkül nem ad alapot az előállításra, önmagában az ilyen általános gyakorlat jogszerűtlen, amely sérti a személyhez fűződő jogot és megalapozza a kártérítésért való felelősséget is. Az, hogy az Rtv. 48. §-a szerint a rendőr bilincset alkalmazhat, azaz mérlegelheti, hogy az intézkedés szükséges-e vagy sem, arra utal, hogy a rendőrnek minden egyes alkalommal a konkrét elkövetői magatartás és a konkrét körülmények figyelembevétele mellett kell döntenie arról, alkalmazza-e a bilincselést.

A felperesek a rendőri felszólításnak ellenszegülő, agresszív magatartást nem tanúsítottak, előállításukat, és velük szemben kényszerítőeszköz, majd a fogva tartásuk során megalázó bánásmód alkalmazását semmi nem indokolta. Az adott körülmények között az ellenállást nem tanúsító felperesekkel szembeni kényszerintézkedések alkalmazása, az elfogás, a megbilincselés és fogva tartás illetve az annak során megvalósított bánásmód nem tekinthető szükséges és arányos intézkedésnek. Ennek megfelelően az alperes jogszabályi feltételeknek meg nem felelő intézkedése megsértette a felperesek emberi méltóságát és véleménynyilvánításhoz fűződő jogát.

Alaptalanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelem arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része és indokolása ellentmondásos a véleménynyilvánításhoz fűződő jog megsértése tekintetében, mert az ítélet tábla határozatában mellőzte az elsőfokú ítélet indokolásából a felperesek magatartásával, véleménynyilvánításával kapcsolatban rögzítetteket. Ezért a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő jog megsértésének megállapítása indokolt.

Az ügyben eljáró bíróságok a perben rendelkezésre álló adatok helytálló mérlegelésével jutottak arra a következtetésre, hogy az alperes nem biztosította a felperesek számára a jogi képviselőjükkel illetve hozzátartozóikkal való kapcsolatfelvételt. Ez azonban nem jelenti a védelemhez való jog, mint önálló személyhez fűződő jog megsértését. Ezzel a jogsértéssel az alperes valójában a felperesek személyi szabadságát sértette meg. Miután a felülvizsgálati kérelem e jogsértés megállapítását sérelmezte, ezért a Kúria a rendelkező részből mellőzi annak megállapítását. Ettől függetlenül az alperes jogellenes magatartása miatt a személyi szabadság megsértése megállapítható volt, azonban erre irányuló felülvizsgálati kérelem hiányában a Kúria azt kizárólag az indokolásban rögzíti.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja alapján, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. A Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése szerint a kárért felelős személy kártérítés címén, a károkozó körülmény folytán, a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást és költséget köteles megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez

és kiküszöböléséhez szükséges. A Pp. 163. § (3) bekezdése szerint erre irányuló bizonyítás lefolytatása nélkül is elfogadható az olyan hátrány bekövetkezése, amely köztudomású ténynek tekinthető.

Az alperes a kártérítési felelősség körében hivatkozott arra, hogy a Sztv. 152/A. §-a alkalmazásának a perbeli események időpontjában nem volt kialakult gyakorlata, ezért kirívó jogi tévedésről nincsen szó. Valóban a téves jogértelmezés, a bizonyítékok téves értékelése önmagában felróható magatartásnak nem minősíthető. A perbeli esetben azonban az alperes a szabálysértés gyanúját felvető intézkedési kötelezettség fennállásán túlmenően semmilyen mérlegelés alapjául szolgáló tényt nem adott elő. Abban az esetben pedig, ha a bíróság az eljárás alá vont személyekkel szemben a szabálysértési eljárást megszünteti, mert az adott rendezvény nem tartozik a gyülekezési jogról szóló törvény hatálya alá, így nem követhették el a terhükre rótt szabálysértést, nyilvánvalóan nem lehet jogszerű az emiatt történt előállítás, kényszerítőeszközök alkalmazása, fogva tartás és embertelen bánásmód.

Nem szorul külön bizonyításra, így köztudomású tényként elfogadható az, hogy a személyi szabadság indokolatlan korlátozása, a perbeli esetben megvalósult megalázó bánásmód nem vagyoni hátrányt eredményező lelki megrázkódtatást okoz, az érintett számára olyan súlyos hátrányt jelent, ami a nem vagyoni kártérítés megítélését megalapozza.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.